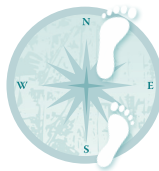

RAAMATUN-
TEKSTEJÄ
12
ASKELEEN
OHJELMAAN

COMPASSI

 Sininauhaliitto

Compassi-ryhmäohjelma syntyi 2000-luvun alussa, ja se uudistettiin 2022. Materiaalin tekemisessä on hyödynnetty monien päihdetyön ammattilaisten ja kokemusasiantuntijoiden tietoa 12 askeleen ryhmistä, toipumisesta ja kristillisen uskon tuomista voimavaroista. Oppaan 12 askeleen Compassi-ryhmien käyttöön on koonnut Tuomo Salovuori.

Tämä raamatuntekstimateriaali on tarkoitettu 12 askeleen ohjelmaan työskentelyn lisämateriaaliksi.

Sininauhaliitto
Pasilanraitio 5, 2. krs, 00240 Helsinki
www.sininauhaliitto.fi

Used by permission of Tyndale House Publishers, Inc.
Kustantaja ja copyright Sininauhaliitto. Tarkistettu 2023.

© Sininauhaliitto 2023

Tekstien suomennokset: Iina-Kaisa Rasmus ja Piritta Pitkämäki
Graafinen suunnittelu: Iiris Kallunki
Toimitus ja taitto: Piia Latvala

ISBN 978-952-7284-28-5

Tämän materiaalin voi tulostaa 12 askeleen ryhmäohjelmassa käytettäväksi. Tekijänoikeusperiaatteiden mukaisesti käyttäjällä ei ole oikeutta tekstin muunteluun.

SISÄLLYS

RAAMATUNTEKSTEJÄ 12 ASKELEEN COMPASSI-OHJELMAAN	7
ASKEL 1	9
Vaarallinen itsensä pettäminen	9
Nöyrä alkua	10
Toivoa kärsimyksen keskellä	10
Voimattomuuden paradoksi	11
Aika valita	12
Kuin pikkulapset	13
ASKEL 2	
Hellittämätön etsiminen	14
Sisäinen orjuus	15
Parantava usko	15
Palauttaminen	16
Uskomisen aloittaminen	17
Toivoa uskossa	18
ASKEL 3	19
Luottamus Jumalaan	19
Valinnanvapaus	20
Luopuminen oman elämän hallitsemisesta	20
Menneisyyden sovittaminen	21
Alistuminen ja lepo	22
Jumalan löytäminen	22
ASKEL 4	24
Piilosta ulos tuleminen	24
Surun kohtaaminen	25
Tunnustaminen	25
Perheen vaikutus	26
Sormella osoittelu	27
Rakentava suru	28

Askel 5	29
Kieltämisestä ylipääseminen	29
Loputon rakkaus	30
Häpeän tunne	30
Anteeksiantamuksen vastaanottaminen	31
Tunnustamisen tuoma vapaus	32
Hyvästi itsensä pettämiselle	32
ASKEL 6	34
Aikaa suremiseen	34
Särkyneen parantaminen	35
Jumalan mittaamaton anteeksianto	35
Vapautuminen syvien loukkausten aiheuttamasta kivusta	36
Toivon löytäminen	37
Pois otettu, ei paranneltu	38
ASKEL 7	39
Sotkujen selvittäminen	39
Luopuminen oman elämän hallitsemisesta	40
Loukkauksien synnyttämä ylpeys	40
Nöyrä sydän	41
Syyttömäksi julistettu	42
Naamioiden riisuminen	42
ASKEL 8	44
Hyvittäminen	44
Tahattomomat synnit	44
Syntipukkina oleminen	45
Hyvyyden sadonkorjuu	46
Anteeksiannon hedelmät	47
Anteeksiannettuna anteeksi antamaan	47
ASKEL 9	49
Kauan odotettu paraneminen	49
Menneisyydessä tehtyjen virheiden hyvittäminen	50
Rauhan solmiminen	50
Ottajasta antajaksi	51
Keskeneräiset asiat	52
Palvelijan sydän	53

Askel 10	54
Toistettu anteeksianto	54
Vihan käsitteleminen	55
Hengellisiä harjoituksia	55
Hellittämättömyys	56
Peiliin katsominen	57
Uusiutuvat synnit	57
ASKEL 11	59
Uusi piilopaikka	59
Jano Jumalan luo	60
Iloitsemme Jumalan vaikutuksesta elämässämme	60
Voimalliset salaisuudet	61
Kärsivällinen odottaminen	62
Valon ystäviä	62
ASKEL 12	64
Meidän kutsumuksemme	64
Älä koskaan unohda	65
Askeleista puhuminen	65
Yhdessä jakamista	66
Meidän tarinamme	67
Kuuntele ja kerro tarinasi	67

RAAMATUNTEKSTEJÄ 12 ASKELEEN COMPASSI-OHJELMAAN

Kuhunkin 12 askeleen ohjelman askeleeseen sisältyy kuusi tekstiä, joita voi käyttää oman hiljentymisen apuna tai osana Compassi-ryhmätoimintaa.

12 askeleen ohjelman historia juontaa juurensa herätyskristilliseen Oxford-liikkeeseen, ja ohjelman ensimmäisinä vuosina raamatuntekstit liittyivät kiinteästi raittiutta tavoittelevien pioneerien ajatteluun. Tehokkaaksi koetun ohjelman levitessä USA:ssa toipujia tuli sen piiriin monista uskontokunnista ja kansanosista. Näin ohjelmaa muokattiin soveltuvaksi uusille tulijoille. 12 askeleen ohjelmaa alettiin käyttää alkoholistien hoidon lisäksi myös muista riippuvuuksista toipuvien hoitoon.

Askelohjelmaan liittyvät raamatuntekstit on suomennettu USA:ssa julkaistusta Life Recovery Biblesta, joka on 12 askeleen ohjelmaa käyttäville tehty raamattu-versio. Tekstit palvelevat sinua, joka haluat löytää sillan 12 askeleen ohjelman ja kristillisyyden välillä. Saatat huomata, että Raamatun ihmiset kamppailivat samojen asioiden kanssa kuin me kamppailemme yli 2000 vuotta myöhemmin. He kokivat myös Jumalan avun ja läheisyyden.

Varsinaiset tekstiosat luetaan Raamatusta. Lisätietoja Compassi-ohjelmasta löydät Sininauhaliiton sivuilta [Palvelut-valikosta](#) [Hengellinen työ](#) -sivulta.

Myönsimme voimattomuutemme elämämme rikkinäisyyteen ja riippuvuuksiin nähden ja sen, että elämämme oli muodostunut sellaiseksi, ettemme omin voimin kyenneet selviytymään.

Vaarallinen itsensä pettäminen

Luemme Raamatusta: Tuom. 16:1–31

Kun emme suostu myöntämään heikkouttamme, yksinkertaisesti petämme itseämme. Valheet, joita kerromme itsellemme ja läheisillemme ovat tuttuja: ”Voin lopettaa milloin vain haluan.” ”Kaikki on hallinnassa. Ei yksi ryyppy maailmaa kaada.” Ja koko ajan lähenemme tuhoa.

Simson oli yksi Israelin tuomareista. Lapsena hän oli ollut hyvin omistautunut Jumalalle, ja Jumala oli siunannut häntä yliluonnollisella voimalla. Mutta naiset olivat Simsonille heikkous. Erityisen sokea hän oli suhteessaan Delilaan. Simsonin viholliset maksoivat Delilalle, jotta tämä selvittäisi hänen voimansa salaisuuden. Kolme kertaa Delila pyysi Simsonia kertomaan voiman takana olevan salaisuutensa. Jokaisella kerralla Delila viritti Simsonille ansan ja yritti luovuttaa hänet vihollisten käsiin. Kolme kertaa Simson valehteli hänelle ja pääsi karkuun vihollisiltaan. Mutta joka kerta hän oli lähempänä kertoa totuuden voimastaan. Lopulta Simson paljasti salaisuutensa, hänet vangittiin ja hän kuoli orjana vihollistensa käsissä.

Simsonin todellinen ongelma oli se, että hän valehteli itselleen. Hän ei suostunut myöntämään heikkouttaan eikä siten huomannut edessään vaaravaa, jota kohti hänen ylpeytensä ja kiinnostuksensa tuota tummaa kaunotarta kohtaan häntä johtivat. Näin hän vähitellen kulki kohti ennen aikaista kuolemaansa.

Meidän täytyy olla varuillamme, jotta emme altistaisi itseämme samanlaiseen vaaraan kuin Simson. Kun opimme tiedostamaan voimattomuutemme riippuvuuksiamme kohtaan, opimme myös huomaamaan merkkejä käytöksessämme, jotka luultavimmin johtavat meitä kohti tuhoa.

Askel 1 – Myönsimme voimattomuutemme elämämme rikkinäisyyteen ja riippuvuuksiin nähden ja sen, että elämämme oli muodostunut sellaiseksi, ettemme omin voimin kyenneet selviytymään.

Nöyrä alku

Luemme Raamatusta: 2. Kun. 5:1–15

Voi olla hyvin nöyryyttävää myöntää olevansa voimaton tai heikko, erityisesti jos on tottunut hallitsemaan omaa elämäänsä. Voimme hallita joitakin elämänalueitamme, mutta emme kuitenkaan riippuvuuttamme. Jos emme myönnä voimattomuuttamme, saatamme menettää kaiken. Tuo yksi vaikea alue elämässämme voi vaikuttaa kaikkiin muihinkin elämänalueisiin ja lopulta tuhota kaiken.

Syyrian kuninkaan sotapäällikön Naamanin elämässä kävi näin. Hän oli vahva poliittinen ja sotilaallinen hahmo ja hän nautti suurta arvostusta. Mutta hän sairasti spitaalia ja häntä uhkasi kaiken sen menettäminen, mikä hänelle oli elämässä kallisarvoisinta. Spitaalisista tuli yhteiskuntansa ja omien perheidensä hylkäämiä. Lopulta he kohtasivat hitaan, kivuliaan ja armottoman kuoleman.

Naaman kuuli israelilaisesta profeetasta, joka voisi auttaa häntä. Hän löysi profeetan ja profeetta käski hänen kastautua seitsemän kertaa Jordanin virtaan, jotta hän paranisi. Naaman poistui profeetan luota raivoissaan siitä, että profeetta ei kyennytkään parantamaan häntä siinä hetkessä. Lopulta hän kuitenkin myönsi voimattomuutensa, noudatti profeetan ohjeita ja parantui täydellisesti.

Meidän ”tautimme” ovat yhtä elämää uhkaavia kuin Naamanin spitaali. Ne erottavat meidät hiljalleen perheistämme ja yhteiskunnasta. Ei ole olemassa mitään välitöntä ja helppoa parannuskeinoa. Ainoa tie on tiedostaa oma heikkous, nöyrytyä ja suostua prosessiin, joka lopulta tuo parantumisen ja eheytyksen.

Askel 1 – Myönsimme voimattomuutemme elämämme rikkinäisyyteen ja riippuvuuksiin nähden ja sen, että elämämme oli muodostunut sellaiseksi, ettemme omin voimin kyenneet selviytymään.

Toivoa kärsimyksen keskellä

Luemme Raamatusta: Job 6: 2–13

Joskus elämän ristiaallokossa tuntuu, että kunpa voisi vain kuolla. Kipu kuluttaa meidät loppuun. On aivan sama mitä yritämme, mikään ei näytä vievän elämäämme parempaan suuntaan. Ahdistus ja suru ovat taakka, jota on vaikea kantaa. Emme voi ymmärtää, miksi sydämemme ei voisi lakata toimimasta ja vain kuolisimme pois tästä kärsimyksestä. Myös Job tunsu näin.

Job oli menettänyt kaiken, vaikka oli aina toiminut oikein. Hänen kymmenen lastaan olivat kuolleet. Hän oli menettänyt työnsä, rikkautensa ja terveytensä. Lisäksi kaikki tapahtui muutamassa päivässä! Hänet jätettiin elämään teräväsanaisten vaimon ja kolmen ystävän kanssa, jotka syyttivät Jobia hänen omasta epäonnestaan.

Job itki ja huusi: ”Kunpa joku punnitsisi minun ahdistukseni, panisi kaikki minun vaivani vaakakuppiin! Ne painavat enemmän kuin meren hiekka. – – Kunpa pyyntöni kuultaisiin! Kunpa Jumala tekisi, mitä toivon, ja murskaisi minut! Kunpa hän antaisi kädelleen toimeksi leikata poikki elämäni langan. – – Mistä saan voimaa, että vielä kestäen? Mistä päämäärän, että vielä jaksan? Onko minun voimani kuin kiveä, ovatko lihakseni rautaa? Ei. Minä olen lopussa, kaikki on toivotonta.” (Job 6:2–3, 8–9, 11–13).

Job ei arvannut, että hänen elämänsä loppu olisikin vielä parempi kuin alku. Lopulta Jumala antoi hänelle kaiken hänen menettämänsä takaisin, ja sitten ”hän kuoli korkeassa iässä ja elämästä kyllänsä saaneena” (Job 42:17).

Myös silloin, kun ajattelemme, että kuolema on ainoa mahdollisuus kohdallemme, on olemassa toivoa siitä, että elämämme muuttuu. Meidän päämääränämme olisi toipua niin, että meistä voidaan aikanaan kirjoittaa: ”Hän eli pitkän ja hyvän elämän.” Meidän on muistettava, että elämä voi olla taas hyvää ja mielekästä!

Askel 1 – Myönsimme voimattomuutemme elämämme rikkinäisyyteen ja riippuvuuksiin nähden ja sen, että elämämme oli muodostunut sellaiseksi, ettemme omin voimin kyenneet selviytymään.

Voimattomuuden paradoksi

Luemme Raamatusta: 2. Kor. 4:7–10

Saatamme pelätä myöntää, että olemme voimattomia ja että elämämme on kestämatöntä. Jos myönnämme olevamme voimattomia, niin eikö samalla olisi houkuttelevaa myös täysin luopua riippuvuuttamme vastaan käytävästä taistelusta? Ei tunnu olevan järkevää, että voimme myöntää voimattomuutemme ja silti löytää voimaa, jolla jatkaa eteenpäin.

Tätä paradoksia tullaan käsittelemään edetessämme askeliin kaksi ja kolme. Elämämme on täynnä paradokseja. Apostoli Paavali kertoo meille: ”Tämä aarre on meillä saviastioissa, jotta nähtäisiin tuon valtavan voiman olevan peräisin Jumalasta eikä meistä itsestämme. Me olemme kaikin tavoin ahtaalla mutta emme umpikujassa” (2. Kor. 4:7–8).

Tämä meille annettu kuva asettaa vastakkain arvokkaan lahjan ja sen yksinkertaisen astian, jossa sitä säilytetään. Elävä voima, jota kaadetaan elämään-

me taivaasta, on aarre. Maallinen ruumiimme kaikkine vikoineen ja heikkouksineen on helposti rikkoutuva astia. Ihmisinä me olemme epätäydellisiä.

Kun tunnustamme voimattomuuden paradoksin, voimme olla helpottuneita. Meidän ei aina tarvitse olla vahvoja tai esittää olevamme täydellisiä. Voimme elää oikeaa elämää sen jokapäiväisine taisteluineen tässä ihmisen ruumiissa heikkouksiemme ahdistamina ja silti löytää ylhäältä voimaa, joka auttaa meitä jatkamaan ilman, että murskautuisimme.

Askel 1 – Myönsimme voimattomuutemme elämämme rikkinäisyyteen ja riippuvuuksiin nähden ja sen, että elämämme oli muodostunut sellaiseksi, ettemme omin voimin kyenneet selviytymään.

Aika valita

Luemme Raamatusta: Ap.t. 9:1–9

Elämässämme on olemassa aikoja, jolloin kohtalomme voi muuttua. Niinä aikoina joudumme vastatusten sen kanssa, miten voimattomia olemme elämämme tapahtumien suhteen. Tällaiset hetket voivat joko tuhota meidät tai asettaa elämämme kurssin ikuisesti paljon parempaan suuntaan.

Tarsoksen Saulilla (myöhemmin Paavali, katso Ap.t. 13:9) oli sellainen hetki. Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen Saul otti tehtäväkseen hävittää maailmasta kaikki kristityt. Tämä tehtävä mielessään hän oli matkustamassa kohti Damaskosta, kun ”taivaasta leimahti yhtäkkiä valo hänen ympärilleen. Hän kaatui maahan ja kuuli äänen sanovan: ’Saul, Saul, miksi vainoat minua?’ Hän kysyi: ’Herra, kuka sinä olet?’ Ääni vastasi: ’Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Nouse ja mene kaupunkiin. Siellä saat kuulla, mitä sinun on tehtävä. – – Saul nousi maasta, mutta kun hän avasi silmänsä, hän ei nähnyt mitään. Toiset veivät hänet Damaskokseen kädestä taluttaen. Kolmeen päivään hän ei nähnyt mitään, ei syönyt eikä juonut” (Ap.t. 9:3–9).

Saul kohtasi yllättäen sen tosiasian, että hänen elämänsä ei ollut niin täydellistä kuin hän oli ajatellut. Omahyväisyys oli ollut hänen tavaramerkkinsä. Päästä-mällä irti vallan harhakuvastaan hänestä tuli yksi voimakkaimmista miehistä koskaan – Apostoli Paavali.

Kun me kohtaamme tiedon siitä, että elämämme ei ole omissa käsissämme, meillä on edessämme valinta. Voimme joko jatkaa kieltäytyksessä ja omahyväisyydessä tai voimme kohdata sen tosiasian, että olemme olleet sokeita tärkeille asioille. Jos olemme valmiita antamaan johdattaa itsemme toipumiseen ja aivan uudenlaiseen elämäntyyliin, löydämme todellisen voiman.

Askel 1 – Myönsimme voimattomuutemme elämämme rikkinäisyyteen ja riippuvuuksiin nähden ja sen, että elämämme oli muodostunut sellaiseksi, ettemme omin voimin kyenneet selviytymään.

Kuin pikkulapset

Luemme Raamatusta: Mark. 10:13–16

Monille meistä, jotka olemme toipumassa riippuvuudestamme, lapsuuden muistot ovat täynnä voimattomuuden tunteeseen liittyviä kauhuja. Jos kasvoimme perheessä, joka oli hallitsematon, tai jossa me olimme laiminlyötyjä, hyväksikäytettyjä, väkivaltaisen tai toimintahäiriöisen käytöksen uhreja, ajatus voimattomana olemisesta on voinut olla hyvin pelottava. Hiljaa mielessämme olemme saattaneet vannoa, että emme koskaan tulisi olemaan niin helposti haavoittuvia kuin lapsena olimme.

Jeesus kertoo meille, että päästäksemme Jumalan valtakuntaan sisälle, meidän tulee olla kuin pikkulapset. Siihen liittyy voimattomana oleminen. Hän sanoi: ”Totisesti: joka ei ota Jumalan valtakuntaa vastaan niin kuin lapsi, hän ei sinne pääse” (Mark. 10:15).

Lapset ovat yhteiskunnassamme niitä, jotka eniten tarvitsevat toisia selvitäkseen. Heillä ei ole luontaista valmiuksia itsesuojeluun – ei keinoja varmistaa, että heidän elämänsä on turvallista, mukavaa tai antoisaa. Pienet lapset ovat yksinkertaisesti riippuvaisia toisten rakkaudesta, huolenpidosta ja hoidosta saadakseen perustarpeensa. Heidän täytyy itkeä, vaikka eivät tarkkaan tietäisi, mitä tarvitsevat. Heidän täytyy luottaa elämänsä jollekulle, joka on voimakkaampi kuin he, ja toivottavasti heitä kuunnellaan ja heistä huolehditaan rakastaen.

Meidän tulee myöntää, että olemme todellakin voimattomia, jotta elämämme voisi tervehtyä. Se ei tarkoita, että meistä tulisi jälleen uhreja. Voimattomuuden myöntäminen on rehellistä elämäntilanteen arviointia ja myönteinen askel kohti tervehtymistä.

Opimme uskomaan, että joku itseämme suurempi voima voisi palauttaa terveytemme.

Hellittämätön etsiminen

Luemme Raamatusta: Job 14:1–6

Elämän epäoikeudenmukaisuus saattaa olla syvin este sille, että uskoisimme Jumalaan. Me emme pyytäneet, että syntyisimme toimimattomaan perheeseen! Emme voineet mitään sille, että meitä hyväksikäytettiin ja että meitä kohdeltiin epäoikeudenmukaisesti. Emme valinneet alttiuttamme riippuvuuskäyttäytymiseen. Silti olemme vastuussa siitä, ettemme kykene hallitsemaan elämäämme ja omaa käyttäytymistämme. Siksi voi tuntua äärimmäisen vaikealta uskoa, että Jumala voisi palauttaa terveytemme. Hän tuntuu kohtuuttomalta, koska vaatii niin paljon.

Job ymmärsi nämä tunteet. Keskellä kärsimyksiään hän totesi: ”Ihminen, naisesta syntynyt, elää vähän aikaa ja on täynnä levottomuutta. Kuin kukka hän avautuu ja kuihtuu, on kohta poissa kuin varjo. Ja tällaista olentoa sinun silmäsi vartioi, hänet sinä vaadit eteesi tuomiolle! Voiko saastaisesta tulla puhdas? Ei koskaan!” (Job 14:1–4).

Nämä ovat hyviä kysymyksiä – kysymyksiä, joita jokainen meistä on muodossa tai toisessa esittänyt. Job jatkoi sinnikkäästi kyselemistään, koska syvällä sisimmässään hän tiesi Jumalan olevan hyvä ja oikeudenmukainen, vaikka elämä ei sitä ollutkaan. Hän oli rehellinen tunteissaan ja kysellessään, mutta hän ei pysähtynyt etsimään Jumalaa.

Jobin esittämään kysymykseen on olemassa vastaus, joka tyydyttää mieltämme ja sydäntämme. Vastaus tosin avautuu vain, jos suostuu läpikäymään omaa suruaan ja elämän epäoikeudenmukaisuutta ja kaikesta huolimatta etsimään Jumalaa. Ne, jotka etsivät häntä, kyllä löytävät hänet. Jumalan rakastavassa sylissä he löytävät myös vastauksia kysymyksiinsä.

Askel 2 – Opimme uskomaan, että joku itseämme suurempi voima voisi palauttaa terveytemme.

Sisäinen orjuus

Luemme Raamatusta: Mark. 5:1–13

Kun olemme riippuvuutemme vaikutuksen alaisina, sen voima voi vaikuttaa yliluonnollisen voimakkaalta. Me lopetamme elämisen ja levottomalla hillittömyydellä heittäydymme itsetuhoiseen käyttäytymiseen. Muut ihmiset saattavat menettää toivonsa meidän suhteemme ja etäännyä meistä aivan kuin olisimme jo kuolleita. Riippumatta siitä, onko ”hulluutemme” itse aiheutettua tai onko sillä vielä synkempi alkuperä, on olemassa voima, joka voi palauttaa meidät terveyteen.

Jeesus auttoi miestä, joka käyttäytyi kuin hullu. ”Mies asusti haudoissa, eikä kukaan pystynyt enää köyttämään eikä kahlehtimaan häntä. Monet kerrat hänet oli kahlittu sekä käsistä että jaloista, mutta hän oli särkenyt kahleet ja katkonut köydet, eikä kukaan kyennyt hillitsemään häntä. Kaiket päivät ja yöt hän oleskeli haudoissa ja vuorilla, huusi ja runteli itseään kivillä” (Mark. 5:3–5). Jeesus meni hautausmaalle ja arvioi tilanteen. Hän ajoi pois pimeän voimat ja palautti miehen terveyteen. Sitten Jeesus lähetti miehen kotiin omaistensa luo kertomaan heille siitä, mitä Jumala oli tehnyt hänen puolestaan.

Olemme saattaneet mennä niin pitkälle riippuvuudessamme, että olemme rikkoneet kaikki rajoituksemme. Taistelemme ollaksemme vapaita yhteisömme ja rakkaidemme hallinnasta vain huomataksemme, että sisäinen orjuutemme ei tule ulkopuolisista lähteistä. Kaikki toivo tuntuu menetetyltä, mutta vielä on kuitenkin olemassa elämää, vielä on olemassa toivoa.

Jumala voi koskettaa hulluuttamme ja palauttaa meidät terveyteen.

Askel 2 – Opimme uskomaan, että joku itseämme suurempi voima voisi palauttaa terveytemme.

Parantava usko

Luemme Raamatusta: Luuk. 8:43–48

Usko on avain menestykselliseen työskentelyyn toisen askeleen parissa. Toisille usko tulee helposti. Toisille, erityisesti pettymyksen kokeneille, se voi olla vaikeampaa. Joskus meidän täytyy kuluttaa loppuun kaikki omat voimavaramme voidaksemme päästä yli riippuvuuden ”taudistamme” ja ennen kuin uskallamme uskoa korkeampaan voimaan.

Kun Jeesus eli maan päällä, hän oli niin kuuluisa parantavista voimistaan, että sairaiden ihmisten väkijoukko tungeksi hänen ympärillään. Eräänä päivänä

”siellä oli myös nainen, jota kaksitoista vuotta oli vaivannut verenvuoto. Hän oli kuluttanut kaikki varansa lääkäreihin, mutta kukaan ei ollut kyennyt parantamaan häntä. Hän tuli Jeesuksen taakse ja kosketti hänen viittansa tupsua, ja verenvuoto lakkasi heti. Jeesus kysyi: ’Kuka koski minuun?’ Kukaan ei myöntänyt koskeneensa, ja Pietari sanoi: ’Opettaja, joka puoleltahan tässä ihmiset tunkevat päällesi.’ Mutta Jeesus sanoi: ’Joku koski minuun. Minä tunsin, että minusta lähti voimaa.’ Kun nainen huomasi, ettei hän voinut pysyä salassa, hän tuli väkisten esiin ja heittäytyi Jeesuksen jalkojen juureen. Kaiken kansan kuullen hän kertoi, miksi oli koskenut Jeesukseen ja miten hän oli tullut terveeksi. Jeesus sanoi hänelle: ’Tyttäreni, uskosi on parantanut sinut. Mene rauhassa’” (Luuk. 8:43–48).

Voidaksemme toipua meidän täytyy seurata tämän naisen esimerkkiä. Meillä ei ole varaa seistä taaempana toivoen ”parannuskeinoja” ja jättää toimimasta ainoastaan uskonpuutteen takia. Olemme saattaneet elää sairautemme kanssa monia vuosia hukaten tuloksettomasti voimavarojamme lupaaviin ”parannuskeinoihin”. Kun alamme uskoa Jumalaan, joka on suurempi voima kuin me itse, annamme uskon ottaa käsiinsä parantumisemme ja löydämme etsimämme parantavan voiman.

Askel 2 – Opimme uskomaan, että joku itseämme suurempi voima voisi palauttaa terveytemme.

Palauttaminen

Luemme Raamatusta: Luuk. 15:11–24

Riippuvuuden edetessä elämä rappeutuu. Tavalla tai toisella monet meistä heräävät jonakin päivänä ymmärtämään, että elämme kuin eläimet. Miten totta se on, riippuu riippuvuutemme luonteesta. Jotkut meistä voivat elää kuin eläimet, mitä tulee fyysiseen ympäristöömme. Toiset taas voivat olla eläimellisten himojensa orjia – voimakkaiden tunteiden, jotka muuttavat epäinhimillisemmäksi sekä meidät että toiset ihmiset.

Nuori mies halusi saada perintönsä aikaisemmin ja matkusti kauas kotoaan. Kun rahat oli käytetty, naiset olivat enää vain muistoja ja huuma oli jo kauan sitten mennyt ohitse, hän joutui ruokkimaan sikoja saadakseen niukan elannon. Kun mies oli niin nälkäinen, että katsoi kadehtien sikojen ruokaa, hän ymmärsi, että hänellä oli ongelma. ”Silloin poika meni itseensä ja ajatteli: ’Minun isäni palkkalaisilla on kaikilla yllin kyllin ruokaa, mutta minä näännyn täällä nälkään. Ei, nyt minä lähden isäni luo...’ Kun poika oli vielä kaukana, isä näki hänet ja heltä. Hän juoksi poikaa vastaan, sulki hänet syliinsä ja suuteli häntä” (Luuk. 15:17–18, 20).

Se tosiasia, että me pystymme tunnistamaan elämämme rappeutumisen tai hulluuden, todistaa, että vielä on paremman elämän toivoa. Meitä muistutetaan ajoista, jolloin elämä oli hyvää, ja kaipaamme tuon hyvän palauttamista takaisin. Kun käännyimme Jumalan puoleen, joka on tarpeeksi voimakas auttaakseen meitä rakentamaan jotakin parempaa, huomaamme, että hänen voimansa voi palauttaa meidät terveyteen.

Askel 2 – Opimme uskomaan, että joku itseämme suurempi voima voisi palauttaa terveytemme.

Uskomisen aloittaminen

Luemme Raamatusta: Room. 1:18–20

Sanomalla, että ”aloin uskoa” viittaamme prosessiin. Usko on harkitsemisen, epäilyn, järkeilyn ja johtopäätösten summa. Kyky luoda uskomuksia on osa sitä, mitä tarkoittaa olla luotu Jumalan kuvaksi. Siihen kuuluu tunne ja logiikka. Se johtaa toimintaan.

Minkälainen sitten on prosessi, joka johtaa meidät varmaan uskoon ja elämänmuutoksiin? Aloitamme omista kokemuksistamme ja näemme ne, mitkä eivät ole toimineet kohdallamme. Katsoessamme elämämme kuntoa, ymmärrämme, että meillä ei ole tarpeeksi voimia päästä yli riippuvuudestamme. Voimme yrittää koko tahdostamme, mutta turhaan.

Kun olemme tarpeeksi hiljaa kuunnellaksemme, kuulemme matalan, rauhallisen äänen sisällämme sanovan: ”On olemassa Jumala ja hän on erittäin voimakas.” Apostoli Paavali sanoi sen näin: ”Sen, mitä Jumalasta voidaan tietää, he kyllä voivat nähdä. Onhan Jumala sen ilmaissut heille” * (Room. 19:1).

Sisäisen heikkoutemme tunnistamisen ensimmäinen askel on ensimmäinen askel toipumiseen. Kun katsomme oman itsemme ulkopuolelle, näemme, että muutkin ovat taistelleet riippuvuuden kanssa ja toipuneet. Tiedämme, että vaikka he olivat voimattomia hoitamaan itse itseään, he kuitenkin nyt ovat vapaita riippuvuuskäyttäytymisestä. Tulemme siihen lopputulokseen, että täytyy olla olemassa suurempi voima, joka auttoi heitä. Koska me voimme nähdä heidän taistelunsa ja oman taistelumme samankaltaisuuden, voimme alkaa uskoa, että voimakas Jumalamme voi palauttaa ihmisiä terveyteen. Tässä monet ihmiset ovat, kun he tulevat toiseen askeleeseen. Se on hyvä paikka olla matkalla toipumiseen.

* Englanniksi ”God has put this knowledge in their hearts” eli Jumala on pannut tämän tiedon heidän sydämiinsä.

Askel 2 – Opimme uskomaan, että joku itseämme suurempi voima voisi palauttaa terveytemme.

Toivoa uskossa

Luumme Raamatusta: Hepr. 11:1–10

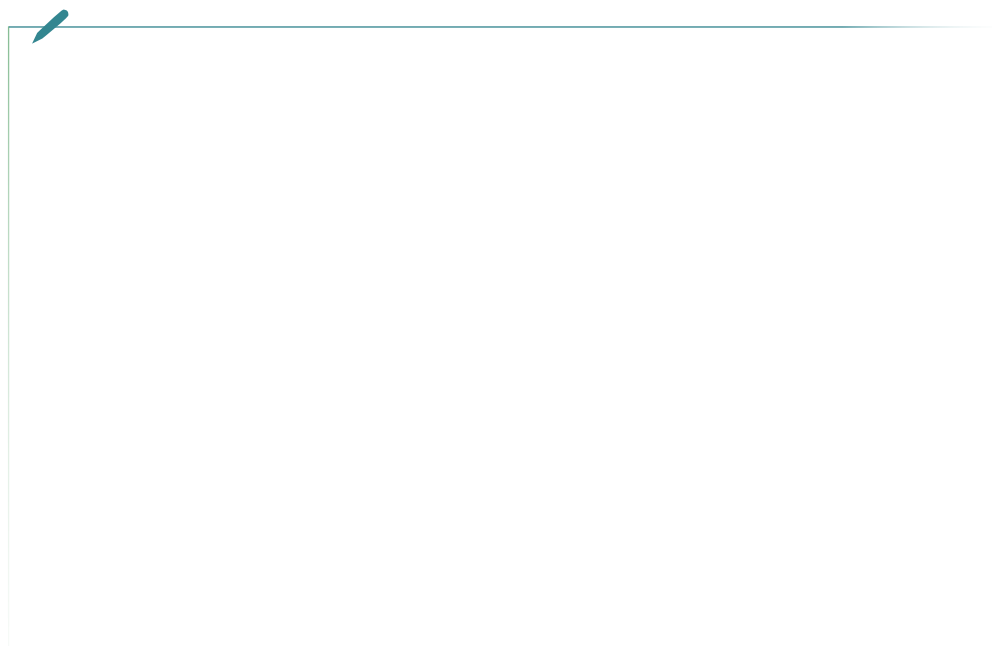
Toista askelta pidetään usein ”toivon askeleena”. Alkaessamme uskoa, että on olemassa meitä suurempi voima, joka voi palauttaa terveytemme, muistamme, minkälaisista oli sekä elää sairaana että omistaa toivontäyteistä uskoa siitä, että terveytemme voisi palata.

”Mitä on usko?”, Raamattu kysyy meiltä. ”Usko on sen todellisuutta, mitä toivotaan, sen näkemistä, mitä ei nähdä” (Hepr. 11:1). Kuinka voimme olla varmoja, että jokin, mitä toivomme, tulee tapahtumaan – varsinkin, kun kaikki toiveemme on heitetty syrjään? Kuinka uskallamme uskoa, että toivomamme elämä odottaa meitä kulman takana?

Raamattu kertoo meille, että avain kaikkeen on sen korkeamman Voiman suunta, johon me katsomme. Meille kerrotaan, että ”Ilman uskoa ei kuitenkaan ole Jumalan mielen mukainen. Sen, joka astuu Jumalan eteen, täytyy uskoa, että Jumala on olemassa ja että hän kerran palkitsee ne, jotka etsivät häntä” (Hepr. 11:6). Jos näemme Jumalan auttajana, joka kurottuu puoleemme tukeakseen meitä, olemme halukkaampia etsimään häntä. Jos uskomme ei ole vielä kasvanut siihen pisteeseen, voimme pyytää apua.

Eräs mies tuli Jeesuksen luo pyytäen häntä auttamaan poikaansa, jota paha henki kiusasi. Hän sanoi Jeesukselle: ”Sääli meitä ja auta, jos sinä jotakin voit! ’Jos voit?’ vastasi Jeesus. ’Kaikki on mahdollista sille, joka uskoo’. Silloin pojan isä heti huusi: ’Minä uskon, auta minua epäuskossani!’ (Mark. 9:22–24).

Voimme aloittaa siten, että pyydämme Jumalaa auttamaan antamalla meille enemmän uskoa. Sitten voimme pyytää häneltä rohkeutta toivoa parempaa tulevaisuutta.

Päätimme luovuttaa tahtomme ja elämämme Jumalan huomaan – sellaisena kuin hänet käsitimme.

Luottamus Jumalaan

Luemme Raamatusta: 4. Moos. 23:18–24

On hyvin tavallista, että jumalakuvamme on muotoutunut varhaisessa lapsuudessa kokemuksista, joita meillä on ollut meihin suuresti vaikuttaneiden ihmisten kanssa. Jos meitä ovat lapsuudessa haavoittaneet oikukkaat, hyökkäävät, etäiset, välinpitämättömät tai epäpätevät ihmiset, saatamme siirtää näitä ominaisuuksia Jumalaan. Voimme pelätä, että Jumala tahtoo vain haavoittaa meitä, koska hän on meitä voimallisempi aivan samoin kuin lapsuuden kokemuksista muistamamme ihmiset.

Jeesus kertoo meille, ettei hän luottanut miehiin, koska näki heidän sydämiinsä. Mutta hän toteutti vapaaehtoisesti Isänsä tahdon. ”On parempi turvata Herraan kuin luottaa ihmisten apuun” (Ps. 118:8). Olemme saattaneet oppia elämässämme sen, että kun luotamme ihmisiin, he tuottavat meille vain pettymyksen. Tämä ei saa kuitenkaan lannistaa meitä uskomasta ihmisiin ympärillämme.

Kolmas askel ohjaa meitä luottamaan siihen ainoaan, joka ei koskaan petä luottamustamme. Raamattu kertoo meille: ”Jumala ei ole ihminen: hän ei valehtele, hän ei muuta mieltään. Hänkö ei tekisi mitä sanoo? Hänkö ei pitäisi, minkä lupaa?” (4. Moos. 23:19). Ja Jumala on sanonut: ”Minä en sinua jätä, en koskaan sinua hylkää” (Hepr. 13:5).

Tiedämme kyllä hyvin, ettemme mitenkään voi selvitä yksin. Nyt voimme irrottautua uhrina elämisestä. Voimme luovuttaa elämämme Kaikkivaltiaan Jumalan käsiin, joka kertakaikkisesti kykenee huolehtimaan tarpeistamme.

Askel 3 – Päätimme luovuttaa elämämme Jumalan huomaan – sellaisena kuin hänet käsitimme.

Valinnanvapaus

Luemme Raamatusta: 5. Moos. 30:15–20

Jokaisella meistä on takana ja edessä vaikeita valintoja. Meille on annettu vapaa tahto ja kyky tehdä valintoja. Silloinkin kun elämme huumausaineiden orjina, kohtaamme hetkiä, jolloin joudumme tekemään tärkeitäkin valintoja. Kun olemme toipumisprosessissa, vaanii taustalla retkahtamisen mahdollisuus. Samalla kun meillä on valinnanvapaus, meillä on myös vastuu valintojemme seurauksista. Valinnat vaikuttavat meidän omaan elämäämme, mutta myös lapsiemme ja läheistemme elämään. Vapaus valita on siunauksemme, jos kannamme vastuamme.

Jumala puhui kansalleen Mooseksen kautta sanoen: ”Minä olen tänään pannut teidän valittavaksenne elämän ja kuoleman, menestyksen ja tuhon. Jos te noudatatte Herran, Jumalanne, lakia, jonka minä teille nyt annan, ja jos rakastatte Herraa, vaellatte hänen teitään ja noudatatte hänen käskyjään, säädöksiään ja määräyksiään, te saatte elää... ja Herra, teidän Jumalanne, siunaa teitä. – – Mutta minä ilmoitan teille tänään, että jos sydämenne kääntyy pois Herrasta ettekä tottele häntä, – – teidät perii tuho – – Taivas ja maa ovat todistajinani, kun nyt sanon: Minä olen pannut teidän valittavaksenne elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Valitkaa siis elämä, että te ja teidän jälkeläisenne saisitte elää. Rakastakaa Herraa, Jumalaanne, totelkaa häntä ja pysykää hänelle uskollisina. Silloin te saatte elää...” (5. Moos. 30:15–20).

Vaikka kokisimme, että riippuvuutemme hallitsee meitä, voimme valita elämän. Voimme rakastaa Jumalaa ja seurata hänen ohjeitaan päästäksemme eroon riippuvuustamme.

Askel 3 – Päätimme luovuttaa elämämme Jumalan huomaan – sellaisena kuin hänet käsitimme.

Luopuminen oman elämän hallitsemisesta

Luemme Raamatusta: Ps. 61:1–8

Hetkellisesti saattaa tuntua erittäin hyvältä ajatus siitä, että luovuttaisi oman elämänhallintansa jollekin toiselle, suuremmalle. Emmekö silloin, kun käytämme riippuvuutta ja päihtyvyyttä aiheuttavia aineita, luovuta elämämme jonkun suuremman voiman hallintaan? Emmekö jossakin määrin luovu omasta henkilökohtaisesta vastuustamme? Kun olemme lannistettuja ja haluamme ainoastaan paeta, silloin riippuvuutemme voivat saada meidät tuntemaan itsemme vahvoiksi, turvatuiksi, viehättäviksi, voimakkaiksi ja onnellisiksi. Joten olemme tyytyväisiä, kun

olemme luopuneet omasta elämänhallinnastamme ja aineet täyttävät päivämme. Meidän tulisi nyt suunnata ajatuksemme Jumalaan ja kääntyä hänen puoleensa sen sijaan että vajoaisimme menneisyyden keinoihin sietää nykyhetkeä. Apostoli Paavali on sanonut: ”Älkää juopuko viinistä, sillä siitä seuraa rietas meno, vaan antakaa hengen täyttää itsenne.” (Ef 5:18). Nyt meillä on uusi suojapaikka, jos meille vieläkin tulee tarve paeta, kun koemme itsemme lannistetuiksi. Kuningas Daavid julisti: ”Herra on sorrettujen turva, hän on suoja ahdingon aikana. Sinuun luottavat kaikki, jotka tuntevat sinut. Sinä, Herra, et hylkää ketään, joka etsii sinulta apua.” (Ps 9:10–11). Daavid kirjoitti myöskin: ”Maan ääristä minä huudan sinua, kun sydämeni nääntyy. Sinä viet minut turvaan, kalliolle, jolle itse en jaksaisi nousta. Sinä olet ollut turvani, vahva linnoitus vihollista vastaan. Minä tahdon aina asua sinun luonasi, minä etsin sinun siipiesi suoja” (Ps. 61:3–5).

Askel 3 – Päätimme luovuttaa elämämme Jumalan huomaan – sellaisena kuin hänet käsitimme.

Menneisyyden sovittaminen

Luemme Raamatusta: Jes. 54:4–8

Jokainen meistä kohtaa Jumalan oman menneisyytensä painolastin kanssa. Kun luovutamme elämämme hänelle, luovutamme itsemme hänelle kokonaan, mukaan lukien menneet menetykset ja häpeän tunteet. Me luovutamme hänelle kaikki häpeälliset tapahtumat elämässämme, ne kyyneleet, joita olemme vuodattaneet, jokaisen sanan, jolla toista ihmistä olemme satuttaneet, kaikki rikotut lupaukset, yksinäisyyden, unelmat, jotka ovat aikaa sitten kuolleet, murskatut toiveet ja odotukset, särkyneet ihmissuhteet, menestymiset ja epäonnistumiset – kaikki mitä elimme läpi eilen ja arvet, joita elämäämme on jäänyt menneisyytemme tapahtumista.

Vanhan testamentin lain mukaisesti sukulaiset olivat velvollisia auttamaan, jos joku menetti vapautensa, omaisuutensa tai puolisonsa onnettomuuden tai velan vuoksi. Jos omaisuus menetettiin sen vuoksi, ettei ollut varaa maksaa, auttavan sukulaisen täytyi maksaa se tai palauttaa takaisin alkuperäiselle omistajalle. Jos vaimo menetti miehensä, joku sukulaismiehistä oli velvollinen naimaan hänet tarjoten suojaa ja rakkautta. Jumala puhuu meille: ”Älä pelkää, ei sinua enää nöyrytetä, älä häpeile, et sinä jää häväistyksi. Nuoruutesi nöyryytyksen sinä saat unohtaa etkä enää ole muistava leskeytesi häpeää, sillä nyt sinun aviomiehesi on hän, joka sinut loi – Herra Sebaot on hänen nimensä – ja sinun lunastajasi on Israelin pyhä – häntä kutsutaan koko maanpiirin Jumalaksi” (Jes 54:4–5).

Jumala on lunastanut meidät, ja hän mahdollistaa meidän toipumisemme. Kaikki on hänen käsissään, myös ne elämämme hetket, joina emme ole häntä seuranneet tai olemme hylänneet hänen kutsunsa. Jos vain sallimme, Jumala korvaa meille menneisyytemme menetykset. Hän poistaa häpeäntunteet ja täyttää sydämemme tyhjyyden.

Alistuminen ja lepo

Luemme Raamatusta: Matt. 11:27–30

Kun taakkamme tulevat raskaiksi ja huomaamme, että elämäntapamme johtaa meitä kohti kuolemaa, saatamme lopulta olla valmiita antamaan elämämme ohjat jollekin toiselle. Olemme työskennelleet kovasti saadaksemme elämämme oikealle tielle, mutta kuitenkin saattaa tuntua, että siitä huolimatta päädyimme aina umpikujiin. Sananlaskut kertovat: ”Moni luulee tietään oikeaksi, vaikka se on kuoleman tie” (Sananl. 14:12).

Kun aloitimme riippuvuuskäyttäytymisemme, olimme luultavasti etsimässä mielihyvää tai keinoa voittaa tuskamme. Aluksi tapa tuntui oikealta, mutta ei kestänyt kauankaan, kun oli jo selvää, että olimme väärällä tiellä. Silloin olimme kuitenkin jo kyvyttömiä kääntymään takaisin omilla voimillamme. Jeesus sanoi: ”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon” (Matt. 11:28–29).

”Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua” tarkoittaa, että niiden, joiden harteilta on ies nostettu pois, on katsottava samaan suuntaan voidakseen tehdä työtä yhdessä. Näin tekemällä se tulee huomattavasti helpommaksi. Kun me lopulta päätämme antaa elämämme ja tahtomme Jumalan ohjattavaksi, taakkamme tulevat helpommiksi käsitellä. Kun annamme Hänen ohjata elämäämme, ”sielumme löytää levon”. Hän tuntee tien ja hänellä on myös voima kääntää meidät ympäri sekä saada meidät tielle, joka vie kohti toipumista.

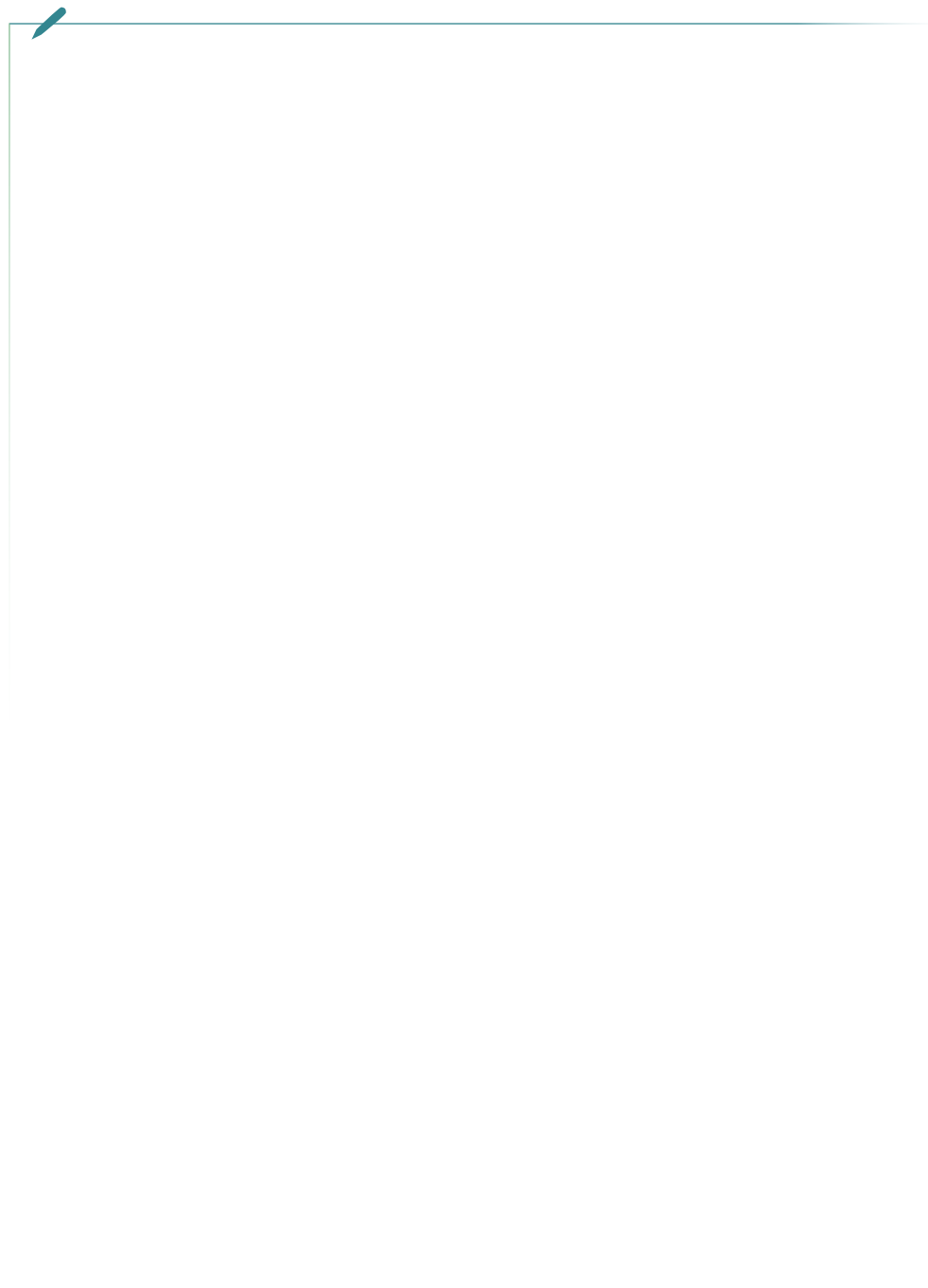
Jumalan löytäminen

Luemme Raamatusta: Ap.t. 17:23–28

Ennen kuin voimme luovuttaa elämämme Jumalalle, meillä täytyy olla tarkka ymmärrys siitä, kuka hän on. On ratkaisevan tärkeää, että uskomme itsemme Jumalalle, joka rakastaa meitä eikä tämän maailman ”jumalalle”, joka ainoastaan haluaa pettää ja tuhota meidät. Apostoli Paavali kuvaili pettäjää: ”Tarkoitan niitä, joiden mielen tämän maailman jumala on sokaissut, niin että he epäuskossaan eivät näe Kristuksen evankeliumin kirkkaudesta säteilevää valoa, Kristuksen, joka on Jumalan kuva” (2. Kor. 4:4).

Onko saatana pettänyt meidät? Kuinka voimme olla varmoja, että meillä on todellinen Jumalan tunteminen? Kun Paavali puhui ateenalaisille, hän sanoi: ”Kun kiertelin kaupungilla ja katselin teidän pyhiä paikkojanne, löysin sellaisenkin alttarin, jossa oli kirjoitus: ’tuntemattomalle jumalalle’. Juuri sitä, mitä te tuntemattanne palvotte, minä teille julistan. – – Jotta ihmiset etsisivät Jumalaa ja kenties hapuilla löytäisivät hänet. Jumala ei kylläkään ole kaukana yhdestäkään meistä: hänessä me elämme, liikumme ja olemme” (Ap.t. 17:23, 27–28).

Vaikka Jumala voi olla tuntematon meille, hän on lähellä ja haluaa paljastaa itsensä meille. Jumala on luvannut, että ”te etsitte minua, ja löydätte minut” (Jer. 29:13). Tahtomme luovuttaminen Jumalalle sisältää sen, että hyväksymme Jumalamme sellaisena kuin hän on sen sijaan, että yrittäisimme itsepintaisesti luoda hänestä oman kuvamme. Kun etsimme Jumalaa avoimin sydämin ja mielin, löydämme hänet.

Suoritimme perusteellisen ja rehellisen moraalisen itsetutkiskelun.

Piilosta ulos tuleminen

Luemme Raamatusta: 1. Moos. 3:6–13

Jokainen meistä on jossakin elämänvaiheessaan piilotellut ja hävennyt omaa olemustaan ja olemistaan. Voimme piileskellä elämällä kaksoiselämää, käyttäen huumausaineita tai muuta riippuvuutta, jotta kokisimme edes hetken olevamme joku toinen. Tai sitten voimme myös asettaa itsemme muiden yläpuolelle.

Askel neljä sisältää niiden asioiden paljastamista, joita olemme piilotelleet jopa itseltämme. Kun Aadam ja Eeva eivät totelleet Jumalaa, ”Silloin heidän silmänsä avautuivat ja he huomasivat olevansa alasti. He sitoivat yhteen viikunanlehtiä ja kietoivat ne vyötärölleen... Herra Jumala huusi miestä ja sanoi: ’Missä sinä olet?’ Mies vastasi: ’Minä kuulin sinun askeleesi puutarhassa. Minua pelotti, koska olen alasti, ja siksi piilouduin.’” (1. Moos 3:7–10). Siitä asti ihminen on peitellyt itseään ja piiloutunut Jumalalta! Jeesus arvosteli jatkuvasti uskonnollisia johtajia siitä, että he olivat tekopyhiä.

Sana tekopyhä kuvaa ihmistä, joka väittää olevansa jotakin sellaista, mitä hän todellisuudessa ei ole. Kerran Jeesus sanoi näille johtajille: ”Voi teitä, lainopettajat ja fariseukset! Te teeskentelijät! Te puhdistatte maljanne ja vatinne ulkopuolelta, mutta mitä niissä on sisällä; riistoa ja hillittömyyttä! Sinä sokea fariseus, puhdistata malja ensin sisältä, muuten sitä ei saada ulkopuoleltakaan puhtaaksi!” (Matt. 23:25–26).

Kun todellinen ihminen meissä tulee esiin piilostaan, meidän on pakko käsitellä esiin tulevat vaikeatkin asiat. Kun tutkimme itseämme, on hyvä, että puhdistaudumme sisältä. Tämä puhdistautuminen saattaa sisältää sen, että puhdistamme elämäämme kyynelin. Voimme muuttaa ulkoista persoonaamme vain paljastamalla piilossa olevat osat itsestämme, mukaan lukien hyökkäävän ja pakonomaisen käyttäytymisemme.

Surun kohtaaminen

Luemme Raamatusta: Neh. 8:7–10

Moni meistä kompastelee suorittaessaan rehellistä itsensä tutkiskelua. Tekosyyt ja yritykset järkeistää asioita ovat yleisiä, kun tätä askelta pyritään välttelemään. Syy tähän on siinä, että pelkäämme kohdata surua ja kipua, mitä itsetutkiskelusta väistämättä seuraa.

Kun juutalaiset maanpakolaiset palasivat Jerusalemiin Babylonian pakko-orjuudesta, he olivat menettäneet yhteytensä Jumalaan. Maanpaon aikana he eivät opettaneet hänen lakejaan, joten luonnollisesti he eivät myöskään toteuttaneet niitä. Kaupungin muurin ja temppelin jälleenrakennuksen jälkeen papit keräsivät kansan yhteen ja lukivat heille lakien kirjaa. Kansa alkoi itkeä suuren surun valatessa heidät, koska he ymmärsivät, että he olivat tehneet väärin. Papit sanoivat kansalle: ”Tämä päivä on pyhitetty Herralle, teidän Jumalallenne. Älkää siis olko murheellisia, älkääkä itkekö. – – Menkää koteihinne, nauttikaa hyviä ruokia ja juomia ja lähettäkää maistiaisii niille, joilla ei itsellään ole mitään. – – Älkää siis olko murheellisia, vaan iloitkaa, sillä Herra on teidän voimanne” (Neh 8:9–10). Seuraavana päivänä aloitettiin yksi juutalaisten juhla, jota vietetään vielä tänäänkin. Juhlan nimi on lehtimajajuhla ja sitä vietetään sen kunniaksi, että Jumala vapautti Israelin Egyptin orjuudesta ja että kansa selvisi pitkältä erämaavaellukseltaan.

Tarvitsemme Jumalan vapauttavaa iloa kannattelemaan meitä, kun kohtaamme surua suorittaessamme itsetutkiskelua. Ilo syntyy luottamuksesta siihen, että Jumalalla on valta hoitaa meitä surussamme ja johdattaa meitä kohti uutta elämää.

Tunnustaminen

Luemme Raamatusta: Neh. 9:1–3

Kun suoritamme itsetutkiskelua, listaamme tuhoisaa käyttäytymistämme, luonteenme heikkouksia, vääriä tekojamme sekä vääristä valinnoista koituneita seurauksia, joiden kanssa nyt elämme ja yritämme selvitä. Listaamme myöskin ne kerrat, jolloin olemme tavalla tai toisella haavoittaneet läheisiämme. Tämä kaikki on kuin koko taakse jääneen elämän kaatopaikan seulomista. Kivulias prosessi on välttämätön, jotta luopuisimme elämäämme turmelevista tavoista ajoissa.

Kun juutalaiset palasivat maanpaosta, he tunnustivat syntinsä. Tunnustaminen ei sisällä vain syntien tunnustamisen, vaan myös synnintunnon. Olemme aidosti pahoillamme siitä, mitä olemme tehneet. Synnit ovat rikkomuksia Jumalaa vastaan ja syntiä on kaikki, mikä on Jumalan tahdon vastaista. Kun olemme tunnustaneet syntimme ja itkien kääntyneet Jumalan puoleen, voimme unohtaa menneet syntimme ja hylätä ne. Israelilaisten esimerkki voi ohjata meitä, kun tutkiskelemme itseämme.

Kun olemme listanneet kaiken sen, mikä on ollut elämässämme ristiriidassa Jumalan tahdon kanssa, voimme jättää kaiken sen taaksemme. Kun israelilaiset tunnustivat syntinsä, he tunnustivat, itkivät ja hylkäsivät syntinsä. Uusi alku oli mahdollinen vasta kaiken tämän jälkeen. Voimme tukehtua syntitaakkamme alle, kun joudumme kantamaan vastuun vääristä teoistamme ja valinnoistamme. Voimme luopua siitä, kunhan vain sallimme itsemme surra. Voimme hylätä menneet tekomme ja suunnata toivomme tulevaisuuteen.

Askel 4 – Suoritimme perusteellisen ja rehellisen moraalisen itsetutkiskelun.

Perheen vaikutus

Luemme Raamatusta Neh 9:34-38

Se minkälaisissa perheoloissa olemme kasvaneet, on suuresti muokannut meitä ihmisinä. Jotkut meistä haluavat uskotella, että perheolot olivat hyvät tai ainakin kelvolliset elämämme kehittymisen kannalta. Toiset puolestaan syyttävät kaikista elämänsä ongelmista omaa perhetaustaansa ja näin yrittävät sysätä vastuuta pois omilta harteiltaan. Oli asia miten tahansa, on meidän käsiteltävä perhesuhteitamme ja omien perheenjäsentemme vaikutusta siihen, mitä me tänään olemme.

Meille kerrotaan, että kun juutalaiset palasivat maanpaosta he ”vetäytyivät erilleen kaikista muukalaisista, ja sitten he tunnustivat omat syntinsä ja myös isiensä synnit” (Neh. 9:2). He syyttivät menneitä sukupolvia vaikeasta tilanteesta, jonka he olivat kohdanneet ja siitä, että he olivat joutuneet pakkosiirtolaisuuteen. He sanoivat: ”Ja vaikka heillä oli oma valtakuntansa ja kaikki se hyvä, minkä olit antanut heille. Vaikka heillä oli laaja, viljava maa, jonka olit heille lahjoittanut, he eivät palvelleet sinua eivätkä luopuneet pahoista teoistaan. Nyt me olemme orjia. Siinä maassa, jonka sinä annoit isillemme, jotta he saisivat nauttia sen hedelmistä ja antimista, siinä maassa me olemme orjina. Sen runsas sato kuuluu kuninkaille, joiden valtaan olet meidät antanut syntiemme tähden. He hallitsevat mielensä mukaan meitä ja karjaamme. Suuri on meidän ahdinkomme” (Neh 9:35–37).

Meidän on myönnettävä itsellemme ne tosiseikat, jotka osatekijöinä johtivat meidät riippuvuuskäyttäytymiseen. Tähän voi liittyä perheenjäsenten rikkomukset meitä kohtaan. On oikein ja tarpeellista työstää omaa vihaa ja surua siitä, mitä on joutunut kestäämään omilta perheenjäseniltään. Meillä on oikeus pitää toisia tilivelvollisina ja vastuussa tekemisistään ja surra sitä, mitä heidän tekonsa ovat meidän elämässämme aiheuttaneet. Tämä ei kuitenkaan oikeuta meitä käyttäytymään miten haluamme, eikä se ole oikeutus väärille valinnoille tai sille, että meillä on riippuvuus johonkin aineeseen tai asiaan. Sukulaisemme voivat olla osaksi vastuullisia siitä, että olemme ajautuneet tähän pisteeseen, mutta itse olemme vastuussa siitä, että toivumme.

Askel 4 – Suoritimme perusteellisen ja rehellisen moraalisen itsetutkiskelun.

Sormella osoittelu

Luemme Raamatusta: Matt. 7:1–5

On ollut aikoja, jolloin olemme olleet sokeita omille synneillemme ja vain osoitelleet sormella toisia. Emme tunnista omia sisäisiä prosessejamme, koska olemme niin keskittyneet syyttämään toisia siitä, millaisia vaikeuksia olemme valintojemme vuoksi joutuneet kärsimään. Tai saatamme vältellä itsetutkiskelua moralisoidulla ympäristämme elävien ihmisten valintoja.

Kun Jumala kysyi Adamilta ja Eevalta heidän synneistään, niin he vain osoittelivat sormella muita. ”Herra Jumala kysyi: ’Kuka sinulle kertoi, että olet alasti? Oletko syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?’ Mies vastasi: ’Nainen, jonka sinä annoit minulle kumppaniksi, antoi minulle sen puun hedelmän, ja minä söin.’ Silloin Herra Jumala sanoi naiselle: ’Mitä oletkaan tehnyt!’ Nainen vastasi: ’Käärme minut petti, ja minä söin.’” (1. Moos. 3:11–13).

Toisten syytteleminen omaksi puolustukseksimme näyttää olevan syvällä ihmisyyden juurissa. Saatamme myös vältellä omia ongelmiamme arvostelemalla ja kritisoimalla toisia. Jeesus sanoo meille: ”Kuinka näet roskan veljesi silmässä, mutta et huomaa, että omassa silmässäsi on hirsi? – Sinä tekopyhä! Ota ensin hirsi omasta silmästäsi, vasta sitten näet ottaa roskan veljesi silmästä” (Matt. 7:3, 5). Kun suoritamme tätä askelta, on jatkuvasti muistettava, että tämä on itsetutkiskelun aikaa. Meidän täytyy varoa, ettemme syyttele tai arvostele muiden elämää. Nyt meidän on keskityttävä itseemme. Tulevaisuudessa tulee aika, jolloin voimme olla apuna toisille.

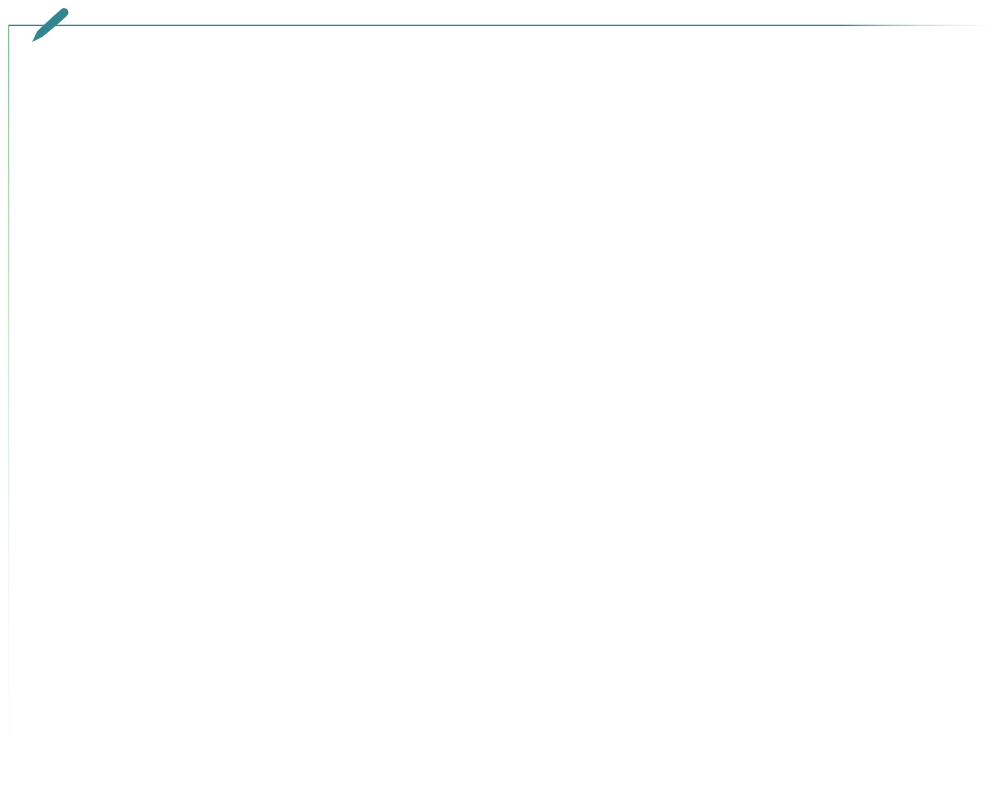
Rakentava suru

Luemme Raamatusta: 2. Kor. 7:8–11

Meidän kaikkien tulee käsitellä surua. Saatamme yrittää siirtää sen taustalle ja olla välittämättä siitä. Saatamme yrittää hukuttaa sen antamalla periksi riippuvuudellemme tai järkeistämällä sitä niin, että lopulta emme tunne mitään. Mutta suru ei mene minnekään, meidän tulee hyväksyä se osana itsetutkiskelun prosessiamme.

Kaikki suru ei ole meille pahaksi. Apostoli Paavali kirjoitti Korintin seurakunnalle kirjeen, joka sai vastaanottajat hyvin surullisiksi, sillä Paavali otti esille heidän väärin tekemänsä asian. Ensin hän oli pahoillaan siitä, että oli loukannut korinttilaisia, mutta kirjoitti myöhemmin: ”Olen nyt iloinen – en siksi, että te tulitte surulliseksi, vaan koska murheenne sai teidät muuttamaan mielenne. Murheenne oli Jumalan mielen mukaista – Jumalan mielen mukainen murhe saa aikaan parannuksen, jota ei tarvitse katua, sillä se johtaa pelastukseen. – Näettehän, millaista intoa tuo Jumalan mielen mukainen murhe on luonut teihin – Olette kaikin tavoin osoittaneet olevanne tässä asiassa viattomia” (2. Kor. 7:9–11). Jeremia sanoi: ”Vaikka hän kurittaa, hän myös armahtaa, suuri on hänen laupeutensa. Ei Herra iloitse siitä, että hän kurittaa ihmistä” (Valit. 3:32–33).

Korinttilaisten suru oli hyvää – se tuli rehellisestä itsensä arvioimisesta, ei sairaalloisesta itsensä tuomitsemisesta. Voimme oppia hyväksymään surumme myönteisenä osana toipumista, ei rangaistuksena.

Myönsimme tekojemme todellisen luonteen Jumalalle,
itsellemme ja jollekin toiselle ihmiselle.

Kieltämisestä ylipääseminen

Luemme Raamatusta: 1. Moos. 38:1–30

Omien väärin tekojen myöntäminen itselle on ehkä kaikkein vaikeinta viidennessä askeleessa. Kieltäminen voi olla sokaisevaa! Miten voimme myöntää itsellemme asioita, joille olemme sokeita? Tässä eräs neuvo, joka voisi mahdollisesti olla meille hyödyllinen: Usein tuomitsemme toisissa ne vääryydet, jotka asuvat myös meissä itsessämme.

Vanhan israelilaisen lain mukaan leski oli velvoitettu naimaan hänen miehensä jäljelle jäänyt veli, jotta suku jatkuisi. Tamar oli ollut onnistuneesti naimisissa kahden veljensä kanssa, jotka kuitenkin olivat kuolleet antamatta hänelle jälkeläisiä. Hänen appensa Juuda lupasi antaa hänelle myös hänen nuorimmaisen poikansa, mutta ei koskaan antanut. Tämä teko jätti Tamarin yksin ja köyhyyteen. Suojelakseen itseään Tamar naamioi itsensä prostituoiduksi ja tuli raskaaksi Juudalle. Tamar myös piti itsellään sinetin, jonka Juuda oli hänelle antanut maksun pantiksi (1. Moos. 38:1–23). Kun Juuda kuuli, että Tamar oli naimaton ja raskaana, määräsi hän Tamarin teloitettavaksi. ”Tamaria oltiin jo viemässä, kun hän lähetti apelleen sanan: ’Minä olen raskaana siitä miehestä, kenen nämä esineet ovat.’ Ja hän käski vielä sanoa: ’Katso, kenelle tämä sinetti ja sen nauha sekä tämä sauva kuuluvat.’ Juuda tunsu ne ja sanoi: ”Hän on oikeassa. Minä tein häntä kohtaan väärin, kun en antanut häntä pojalleni Selalle vaimoksi” (1. Moos. 38:25–26).

Ei ole helppoa olla itselleen rehellinen. ”Petollinen on ihmissydän, paha ja parantumaton vailla vertaa! Kuka sen tuntee?” (Jer 17:9). Voimme kuitenkin tutkiskella niitä asioita, joita toisissa niin herkästi tuomitsemme ikään kuin vihjeenä siitä, mitä omassa sisimmässämme todellisuudessa tapahtuu.

Loputon rakkaus

Luemme Raamatusta: Hoos. 11:8–11

Voimme olla tuskallisen tietoisia painavasta häpeästä, ongelmista ja kivusta, joita olemme aiheuttaneet perheellemme, kun annoimme riippuvuuden viedä meidät mennessään. Saatamme pelätä väärin tekojemme myöntämistä, koska emme kykene ymmärtämään, kuinka Jumala voisi rakastaa jotakin niin pahaa, kuin me olemme.

Hoosea oli kapinallisen Israelin kansan profeetta. Jumala käytti Hoosean elämää esimerkkinä ehdottomasta ja loppumattomasta rakkaudesta kansaansa ja meitä kohtaan. Jumala käski Hoosean ottaa vaimokseen prostituoidun naisen. Hoosea totteli Jumalaansa, meni naimisiin, rakasti vaimoaan ja omisti elämänsä hänelle. Mutta myöhemmin hänen vaimonsa lankesi uudelleen vanhoihin tapoihinsa, särki Hoosean sydämen ja tuotti häpeää koko perheelle. Hän joutui lopulta orjuuteen. Jumala hämmästytti Hoosean käskemällä häntä: ”Sinun tulee vielä rakastaa naista, jolla nyt on rakastaja ja joka rikkoo avion. Samoin minä, Herra, rakastan israelilaisia, vaikka he kääntyvät muiden jumalien puoleen ja rakastavat rypälekakkuja, joita tuovat uhrilahjoiksi” (Hoos. 3:1).

Saatamme kysyä, miten Jumala tai kukaan voisi meitä enää rakastaa? Mutta Jumala kysyy: ”Miten voisit hylätä sinut? Minun sydämeni heltyy, minut valtaa sääli. En anna vihani raivota. – – Minä olen Jumala enkä ihminen. Minä olen Pyhä, olen sinun lähelläsi, en tule luoksesi vihan vimmassa” (Hoos 11:8–9). Mikään teko tai tunnustus ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta. Kaiken menneen saa anteeksi.

Häpeän tunne

Luemme Raamatusta: Joh. 8:3–11

Häpeä on pitänyt monet meistä piileskelemässä. Ajatus syntiemme myöntämisestä ja itsemme paljastamisesta toisille ihmisille nostattaa esiin häpeän ja pelon, että joutuu julkisesti näytteille.

”Kesken kaiken toivat lainopettajat ja fariseukset paikalle naisen, joka oli joutunut kiinni aviorikoksesta. He asettivat hänet Jeesuksen eteen ja sanoivat: ’Opettaja, tämä nainen tavattiin itse teossa. Mooses on laissa antanut meille määräyksen, että tällaiset on kivitettävä. Mitä sinä sanot?’ – – Jeesus kumartui ja kirjoitti sormellaan maahan. Kun he tiukkasivat häneltä vastausta, hän suoristautui ja sanoi: ’Se teistä,

joka ei ole tehnyt syntiä, heittäköön ensimmäisen kiven.’ Hän kumartui taas ja kirjoitti maahan. Jeesuksen sanat kuultuaan he lähtivät pois yksi toisensa jälkeen, vanhimmat ensimmäisinä. Kansan keskelle jäi vain Jeesus ja nainen” (Joh. 8:3–9).

Monet uskovat, että Jeesuksen kirjoitukset maahan saivat syyttäjät lähtemään pois. Ehkä hän kirjoitti juutalaisten johtajien salaisia syntejä. Jos tämä on totta, se antaa meille kauniin kuvan siitä, millainen Jeesus on: hänelle voimme turvallisesti paljastaa salaisuutemme.

Rippi-isämme tulee olla joku, joka ei ole yllättynyt vääristä teoistamme eikä odota pääsevänsä tuomitsemaan meitä. Hänen tulee pitää väärät tekomme luotamuksellisina, kirjoittaen niitä pehmeään hiekkaan eikä kaivertaan kiveen muille ihmisille julkisesti näytettäväksi. Koska häpeä voi olla laukaisutekijä riippuvuus-käyttäytymiseen, meidän täytyy olla varovaisia siitä, kenelle päätämme uskoutua.

Askel 5 – Myönsimme tekojemme todellisen luonteen Jumalalle, itsellemme ja jollekin toiselle ihmiselle.

Anteeksiantamuksen vastaanottaminen

Luumme Raamatusta: Ap. t. 26:12–18

Työskennellessämme parantumisohjelmamme parissa käymme läpi prosessin, jossa hyväksymme totuuden elämästämme sekä valintojemme seuraukset. Saatamme huomata, että on helpompaa antaa anteeksi niille, jotka ovat rikkoneet meitä vastaan kuin antaa itsellemme anteeksi ne kivut, joita olemme toisille aiheuttaneet. Kun Jeesus kohtasi apostoli Paavalin, hän antoi tälle tehtävän: ”Nouse jaloillesi. Minä olen ilmestynyt sinulle, koska olen valinnut sinut palvelijakseni ja todistajakseni, kertomaan siitä, mitä nyt olet nähnyt ja mitä vielä olet näkevä, kun sinulle ilmestyn. Minä pelastan sinut oman kansasi käsistä ja varjelen sinua, kun lähetän sinut pakanoiden pariin avaamaan heidän silmänsä ja saattamaan heidät pimeydestä valoon ja saatanan vallasta Jumalan luo. He saavat syntinsä anteeksi, kun uskovat minuun ja heillä on oleva paikkansa niiden joukossa, jotka Jumala on pyhittänyt” (Ap. t. 26:16–18).

Kun Jumala lähetti Sanansa maailmaan, hänen tavoitteenaan oli, että me voisimme vastaanottaa anteeksiantamuksen. Prosessiin kuuluu, että ensin avaamme silmämme ymmärtämään, millainen todellinen tilanteemme on; tämä tapahtuu askelissa yksi, kaksi ja neljä. Saamme mahdollisuuden katua, muuttaa mielemme niin, että löydämme yhteisymmärryksen Jumalan kanssa ja olemme valmiita myöntämään syntimme. Jumala haluaa meidän vastaanottavan välittömän anteeksiantamuksen Jeesuksen Kristuksen loppuunsaattaman työn pohjalta.

Me emme ole toisen luokan kansalaisia Jumalan valtakunnassa. Meidän ei tarvitse käydä läpi kahdentoista askeleen ohjelman muita askelia jonkinlaisena katumusharjoituksena. Anteeksiantamus odottaa meitä juuri nyt, jos vain haluamme vastaanottaa sen.

Askel 5 – Myönsimme tekojemme todellisen luonteen Jumalalle, itsellemme ja jollekin toiselle ihmiselle.

Tunnustamisen tuoma vapaus

Luemme Raamatusta Room. 2:12–15

Jokainen meistä taistelee omatuntonsa kanssa yrittäen saada aikaan rauhan omassa sydämessään. Saatamme kieltää tekemämme asiat, etsiä tekosyitä tai yrittää luikerrella pois käytöksemme aiheuttaman painon alta. Saatamme työskennellä paljon ollaksemme ”hyviä” yrittäen tehdä tyhjäksi kaikki väärät tekomme. Teemme kaikkemme saadaksemme tuloksen edes tasoihin. Jotta voisimme jättää menneisyyden taaksemme, meidän on kuitenkin lopetettava syntiemme järkeistäminen ja myönnettävä totuus.

Me kaikki synnymme sisäänrakennetun hälytyskellon kanssa, joka varoittaa meitä aina tehdessämme väärin. Jumala pitää jokaista tilivelvollisena: ”Pakanakansatkin, joilla ei ole lakia, saattavat luonnostaan tehdä, mitä laki vaatii. Silloin pakanakansat, vaikkei heillä lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimus on kirjoitettu heidän sydämeensä. Siitä todistaa heidän omatuntonsakin, kun heidän ajatuksensa syyttävät tai puolustavat heitä” (Room. 2:14–15). Viidennessä askeleessa tavoittemme on lopettaa sisäinen taistelumme ja myöntää, että väärin on väärin.

On aika olla rehellinen Jumalalle ja itsellemme verukkeistamme ja väärin tekojemme tarkasta luonteesta. Meidän täytyy myöntää syntimme, jotka olemme tehneet ja tuska, jota olemme muille aiheuttaneet. Olemme saattaneet viettää vuosikausia rakennellen alibeja, kehitellen tekosyitä ja yrittäen sopia syyllisyytemme tunnustamisesta. On aika tunnustaa. On aika myöntää se, minkä jo sisimmässämme tiedämme olevan totta: ”Kyllä, minä olen syyllinen.” Ei ole olemassa todellista vapautta ilman tunnustamista. Mikä helpotus onkaan, kun on viimeinkin aika luopua valheista ja tekosyistä. Kun tunnustamme syntimme, löydämme sen rauhan, jonka kadotimme niin kauan aikaa sitten. Samalla olemme askelen lähempänä toipumista.

Askel 5 – Myönsimme tekojemme todellisen luonteen Jumalalle, itsellemme ja jollekin toiselle ihmiselle.

Hyvästi itsensä pettämiselle

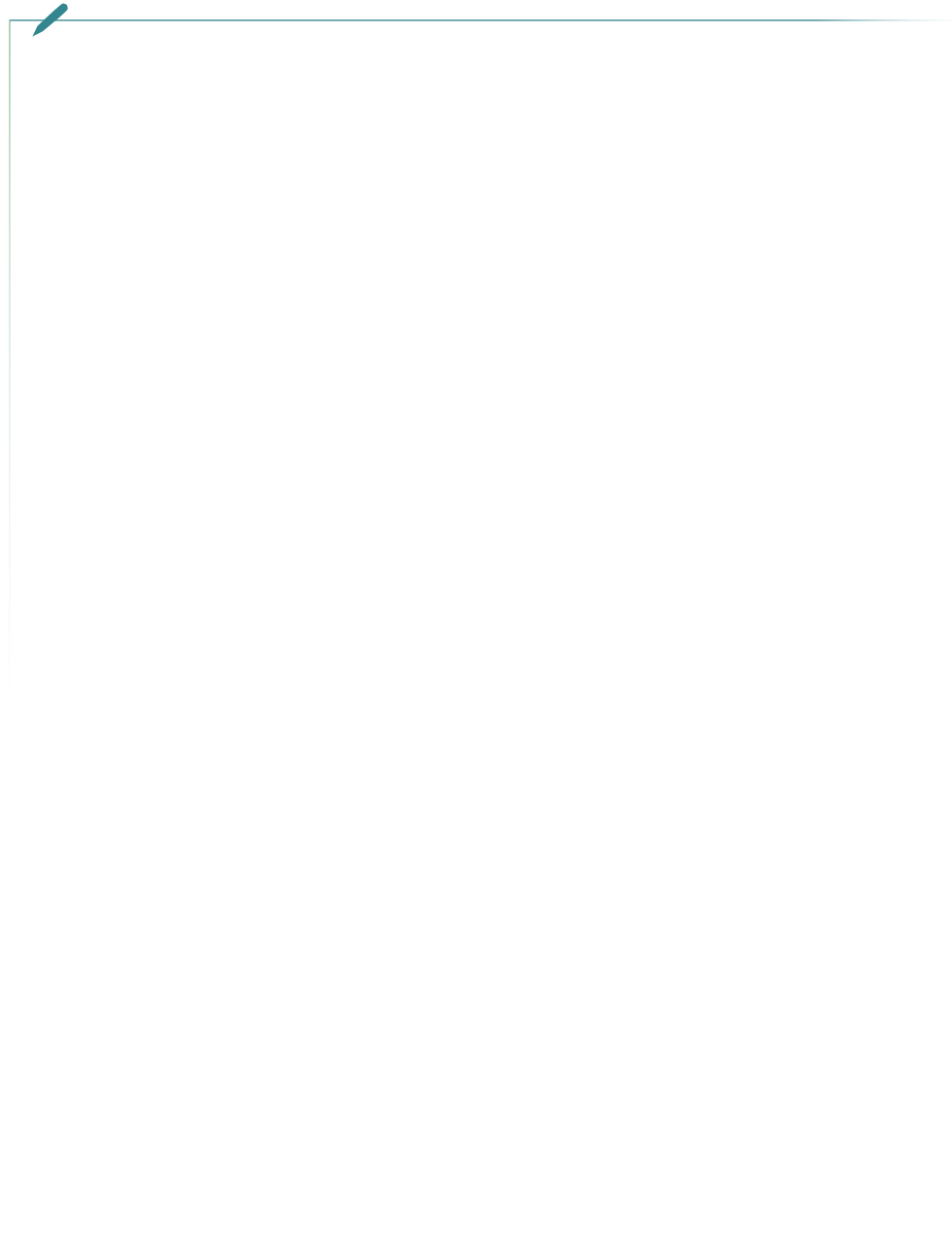
Luemme Raamatusta: Gal. 6:7–10

Saatamme huijata itsemme uskomaan, että voimme yksinkertaisesti haudata väärät tekomme ilman, että meidän koskaan täytyy myöntää niitä. Aikanaan ymmärrämme, että ne asiat, joiden kuvittelimme olevan lopullisesti haudatut itse asiassa

itävät. Ne kasvavat ja tuottavat hedelmää. Lopulta meidän täytyy tulla toimeen seuraamusten sadon kanssa ja kasvoista kasvoihin kohdata tosiasia, että itsensä peittäminen ei toimi eduksemme.”

Jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itseämme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä” (1. Joh. 1:8–9).

Viides askel sanoo hyvästi itsensä peittämiselle ja tervehtii anteeksiantamusta ja puhdistamista. Meidän tulisi huomata, että voimme puhdistua jokaisesta väärästä teostamme, ei ainoastaan yleisesti puhuttuna ”väärin tekemisestä”. Väärien tekojemme tarkan luonteen myöntäminen sisältää myös sen, että selvitämme tilimme tarkasti. Vain silloin, kun annamme tarkan selvityksen, emme voi enää huijata itseämme väärin tekojemme luonteella. Koska emme voi olla huomioimatta Jumalaa ja päästä pakoon, voimme hyvin puhdistautua kokonaan ja saada anteeksi.

Olemme täysin valmiit antamaan Jumalan poistaa kaikki nämä luonteemme heikkoudet.

Aikaa suremiseen

Luemme Raamatusta: 1. Moos. 23:1–4; 35:19–21

Polku paranemiseen ja uuden elämän löytämiseen sisältää myös kuoleman prosessin. Aikaisemmat tapamme selviytyä olivat virheellisiä, mutta silti saimme niistä tukea ja kumppanuutta. Tavoista luopuminen aiheuttaa usein yhtä suurta surua kuin läheisen kuolema. Abraham ja hänen lapsenlapsensa Jaakob menettivät molemmat läheisensä, kun matkasivat luvattuun maahan. Saara kuoli Kirjat-Arbassa eli Hebronissa Kanaaninmaassa. Siellä Abraham itki ja valitti hänen kuolemaansa. Jättäessään vaimonsa ruumiin, hän sanoi: ”Minä olen muukalainen, vieras teidän parissanne. Antakaa minulle maata oman sukuhaudan paikaksi, jotta saisin kätkeä sinne vainajani” (1. Moos. 23:19). Sukupolvea myöhemmin Jaakob sai uuden nimen, Israel, ja lupauksen suuresta perinnöstä Luvatussa maassa. Matkalla Luvattuun maahan myös Jaakob menetti vaimonsa, jota rakasti. Rakel kuoli synnyttäessään heidän poikaansa Benjaminia. ”Rakel kuoli, ja hänet haudattiin Efratan eli Betlehemin tien varteen. Jaakob pystytti patsaan hänen haudalleen ja tämä Raakelin hautapatsas on olemassa vielä tänäkin päivänä” (1. Moos. 35:19–20). Uuden elämämme matkalla menetämme välttämättä joitakin virheellisistä selviytymistavoistamme. Kun näin tapahtuu, täytyy meidän pysähtyä ja järjestää kunnolliset hautajaiset ja antaa näille vaikeille luopumisprosesseille tarvittava aika. Meidän täytyy laittaa ne sivuun elämästämme, korvata häpeä ja sallia itsemme surra jonkin meille niin tutun ja turvallisen menettämistä. Kun suruaika on ohitse, voi matkakin jatkua.

Askel 6 – Olemme täysin valmiit antamaan Jumalan poistaa kaikki nämä luonteemme heikkoudet.

Särkyneen parantaminen

Luemme Raamatusta: Ps. 51:16–19

Jos olemme huolellisesti ja rehellisesti ottaneet aiemmat askeleet, olemme varmasti särkeneet sydämemme kohdatessamme elämämme surua ja kipua. On vaikeaa ymmärtää, että särjettynä ja murtuneena oleminen kuuluu hyvin vahvasti ihmisyyteen. Mutta jos olemme päässeet tähän vaiheeseen, on se merkki siitä, että annamme Jumalalle mahdollisuuden muuttaa meitä.

Kuningas Daavid ei sallinut nuoruudessaan Jumalan muuttaa itseään, sillä hän ei nähnyt itsessään olevia luonteen heikkouksia. Hän rukoili: ”Älä tempaa minua pois syntisten mukana – – minä olen elänyt nuhteettomasti. Herra, ole minulle armollinen ja pelasta minut!” (Ps. 26:9–11). Hän lähestyi Jumalaa vain oman etunsa nimissä. Vasta myöhemmin hän kykeni kohtamaan todellisen inhimillisen luontonsa ja ymmärsi olevansa syntinen. ”Minä tiedän pahat tekoni, minun syntini ovat aina minun edessäni” (Ps. 51:5). Hän sanoi myös: ”Jos toisin sinulle teurasuhrin, se ei sinua miellytä, polttouhriakaan et huoli. Murtunut mieli on minun uhrini, särkynyttä sydäntä et hylkää, Jumala” (Ps. 51:18–19). Jeesus opetti: ”Autuaita murheelliset: he saavat lohdutuksen” (Matt. 5:4).

Jumala ei kaipaa todistusta siitä, kuinka hyviä me olemme tai kuinka kovasti me yritämme täyttää hänen tahtoaan. Hän ainoastaan tahtoo meidän näkevän oman syntisyytemme ja myöntävän, että olemme murtuneet näiden asioiden painosta. Silloin hän ei jätä vastaamatta tarpeisiimme ja antaa meille kaiken anteeksi, tukee meitä ja puhdistaa meidät.

Askel 6 – Olemme täysin valmiit antamaan Jumalan poistaa kaikki nämä luonteemme heikkoudet.

Jumalan mittaamaton anteeksianto

Luemme Raamatusta: Jes. 55:1–9

Ihmiset kehottavat meitä katumukseen ja ajatusmallien muuttamiseen. Useimmat meistä antaisivat mitä tahansa, jotta ylttäisivät tähän kehotukseen. Kunpa olisikin niin helppoa luopua piintyneistä ajatuksista! Kun olemme tunnettyhyydessä, kuinka voisimme ajatella jotakin muuta kuin niitä asioita, jotka täyttävät tuota tyhjyyttä silloinkin kun ymmärrämme, ettei tyhjyytemme todellisuudessa täyty näillä asioilla. Ihmiset eivät tunnu ymmärtävän tilannettamme. He voivat esimerkiksi sanoa: ”Hylätköön jumalaton tiensä ja väärintekijä juonensa, kääntyköön takaisin Herran

luo, sillä hän armahtaa, turvautukoon Jumalaan, sillä hänen anteeksiantonsa on runsas” (Jes 55:7). Mutta me ajattelemme tämän kaiken olevan lähes mahdotonta.

Omia ajatuksiaan on niin vaikeaa hallita. Jumala ymmärtää. Hän sanoo: ”Miksi punnitsette hopeaa maksuksi siitä, mikä ei ole leipää, vaihdatte työstä saamanne palkan siihen, mikä ei tee kylläiseksi? Kuulkaa minua, niin saatte syödä hyvin, te saatte nauttia parhaista herkuista. Kuulkaa minua, tulkaa minun luokseni, kuulkaa, niin saatte elää! Minä teen ikuisen liiton teidän kanssanne ja lupaan olla liitossani uskollinen, niin kuin minä olin uskollinen Daavidille” (Jes. 55:2–3).

Me taistelemme riippuvuusiimme vastaan kahdella tavalla: ensiksi meidän tulisi päästä pakottavista tunteista vapaiksi ja toiseksi suunnata ajatuksemme muualle riippuvuuskäyttäytymisestämme. Kumpikaan taistelu ei ole helppo. Molemmat taistelut vaativat valppautta ja halua antaa Jumalan täyttää tunnetyhjiömme. Hän auttaa meitä poistamaan luonteemme heikkoudet.

Askel 6 – Olemme täysin valmiit antamaan Jumalan poistaa kaikki nämä luonteemme heikkoudet.

Vapautuminen syvien loukkausten aiheuttamasta kivusta

Luemme Raamatusta: Joonan 4:4–8

Kun olemme loukattuja tai murheellisia, olemme tottuneet turvautumaan riippuvuuteemme, jotta meille tulisi parempi olo. Kun olemme päässeet eroon riippuvuustamme, kohtaamme syvemmät heikkoutemme, jotka Jumala tahtoo poistaa. Riippuvuus toimii suojana elämän turvattomuudelta ja kivuilta. Kun riippuvuus on poissa, saattaa syvä vihan tunne nousta pintaan ja paljastaa yhä syvemmällä persoonassamme olevia luonteemme heikkouksia.

Joonalla oli räikeä puute omassa luonteessaan. Hän ei voinut antaa anteeksi saati tuntea myötätuntoa Niniven asukkaita kohtaan, joita hän suuresti halveksi. Joonan oli raivoissaan ja suutuksissaan Jumalalle. ”Mutta Herra sanoi: ’Onko sinulla mitään syytä olla suutuksissa?’ Joonan meni ulos kaupungista – – siellä hän kyhäsi itselleen oksista katoksen, asettui sen alle suojaan ja odotteli nähdäkseen, miten kaupungille kävisi. Silloin Herra Jumala pani risiinikasvin kasvamaan Joonan yläpuolelle, varjoksi hänen päänsä päälle ja helpottamaan hänen murheellista oloaan. Ja Joonan iloitsi kovin tästä risiinikasvista. Mutta seuraavana päivänä aamunkoitteessa Jumala antoi madon purra risiinikasvia, niin että se kuivettui. Auringon noustua Herra pani kuuman itätuulen puhaltamaan, ja aurinko paahtoi Joonan

päähän, niin että hän oli nääntymäisillään. Silloin Joona olisi tahtonut kuolla, ja hän sanoi: 'Parempi minun on kuolla kuin elää'" (Joona 4:4–8). Jumala osoitti Joonalle, että ongelma oli hänen vihassaan, ei siinä, että hän menetti suojan.

Kun pääsemme eroon riippuvuudesta, sen mukana menetämme myös suojan, joka on suojannut meitä kohtaamasta sisältämme nousevia syvempiä ongelmia. Kun tunnistamme vihan tunteet, voi Jumala hiljaa hoitaa luonteemme heikkouksia. On oikein päästää vihan tunteet valloilleen turvallisessa ympäristössä, mutta vielä tärkeämpää on antaa Jumalan hoitaa todellista ongelmaa kaikkien tunteiden takana.

Askel 6 – Olemme täysin valmiit antamaan Jumalan poistaa kaikki nämä luonteemme heikkoudet.

Toivon löytäminen

Luemme Raamatusta: Joh. 5:1–5

Kuinka voimme rehellisesti sanoa, että olemme täysin valmiita niin että Jumala voisi poistaa kaikki luonteemme puutteet? Jos ajattelemme "kaikki tai ei mitään", saatamme juuttua tähän, koska emme koskaan tunne olevamme täysin valmiita. On tärkeää pitää mielessä, että tämän ohjelman kaksitoista askelta ovat etenemistä ohjaava ihanne. Kukaan ei voi käydä niitä läpi täydellisesti. Meidän tehtävämme on pysyä liikkeellä, päästä niin lähelle valmiina olemista kuin voimme.

Jeesuksen aikana oli allas, johon ihmiset menivät toivoen kokevansa ihmeenkaltaisen parantumisen. "Siellä oli mies, joka oli sairastanut kolmekymmentäkahdeksan vuotta. Jeesus näki hänet siellä makaamassa vuodematolla ja tiesi, että hän oli ollut jo pitkään sairas. Jeesus kysyi: 'Tahdotko tulla terveeksi?' Sairas vastasi: 'Herra, minulla ei ole ketään, joka auttaisi minut altaaseen, kun vesi kuohahtaa. Aina kun yritän sinne, joku toinen ehtii ennen minua.' Jeesus sanoi hänelle: 'Ota vuoteesi ja kävele.' Mies tuli heti terveeksi, otti vuoteensa ja käveli" (Joh. 5:5–8). Tämä mies oli niin vammautunut, että hän ei voinut mennä yhtään pidemmälle omin voimin. Hän leireili niin lähellä kuin pystyi paikkaa, jossa oli toivoa paranemisesta. Jumala tapasi hänet siellä ja vei hänet lopun matkaa. Meille, "täysin valmiille", se tarkoittaa menemistä vammautuneessa tilanteessamme niin lähelle paranemisen toivoa kuin voimme. Kun teemme niin, Jumala tapaa meidät siellä ja vie meitä lopun matkaa.

Askel 6 – Olemme täysin valmiit antamaan Jumalan poistaa kaikki nämä luonteemme heikkoudet.

Pois otettu, ei paranneltu

Luumme Raamatusta: Room. 6:5–11

Monet meistä ovat tehneet lukemattomia yrityksiä itsensä parantelemiseksi. Ehkä olemme tietoisesti yrittäneet parantaa asenteitamme, koulutustamme, ulkonäköämme tai tapojamme. Olemme voineet jollakin tasolla myös menestyä näissä asioissa. Kuitenkin mitä tulee taisteluihimme luonteemme vikojen kanssa, olemme saattaneet kokea vain syvää turhautumista. Turhautumiseemme on olemassa syy. Näitä luonteemme vikoja ei voi parannella, ne voi vain poistaa.

Raamatun antaman kuvan mukaisesti viat tulee uuden elämän toivossa naulata ristiin, kuten Jeesus. Apostoli Paavali kirjoitti: ”Tiedämme, että vanha minämme on yhdessä hänen kanssaan ristiinnaulittu, jotta tämä syntinen ruumis menettäisi valtansa emmekä enää olisi synnin orjia” (Room. 6:6). ”Ne, jotka ovat Jeesuksen Kristuksen omia, ovat ristiin naulanneet vanhan luontonsa himoineen ja halui- neen” (Gal. 5:24).

Ei ole olemassa laastaria, joka parantaisi meidät synneistämme ja luonteemme vioista. Prosessi ei ole koskaan helppo. Kuka menee ristiinnaulittavaksi ilman jonkinasteista levottomuutta? Hyväksyessämme sen ja antaessamme Jumalan poistaa vikamme, tulemme olemaan iloisen yllättyneitä meitä odottavasta uudesta elämästä.

Nöyrästi pyysimme häntä poistamaan
vajavuutemme.

Sotkujen selvittäminen

Luumme Raamatusta: Jes. 57:12–19

Askel seitsemän on monessa suhteessa käännekohta toipumisprosessissa. Se on silta ensimmäisten kuuden askeleen itsetutkiskelun sekä viimeisten askelien välillä, jotka painottavat ulkoista työtä, itsessä tapahtuvia käyttäytymisen muutoksia sekä sen havainnointia, miten uudet käyttäytymismallit vaikuttavat ympäristöön.

Saattaa näyttää siltä, että omat vajavaisuutemme ja virheemme ovat saattaneet elämämme sekasorron valtaan. Vaikka työstämme askelia, se ei tarkoita, että elämämme olisi kasassa. Tuleeko Jumala todellakin avuksemme selvittämään sotkujamme? ”Herra sanoo: ’Raivatkaa, raivatkaa, tasoittakaa tie, työntäkää pois esteet minun kansani tieltä!’ Korkea ja Ylhäinen, hän, joka pysyy ikuisesti, jonka nimi on Pyhä, sanoo näin: ’Minä asun korkeudessa ja pyhydessä, mutta asun myös murtuneiden ja nöyrien luona. Minä virvoitan murtuneiden hengen ja herätän eloon nöyrien sydämen. – – Ne tiet minä olen nähnyt. Mutta nyt tahdon parantaa tämän kansan, johtaa sen askelia, tahdon antaa sille lohdutuksen’” (Jes. 57:14–15, 18).

Jumala on kuljettamassa meitä kohti parempaa tulevaisuutta. Hän poistaa vajavaisuutemme, jotta emme niin helposti retkahtaisi. Kun lähestymme häntä nöyryydessä, myöntäen että edelleenkin taistelemme monien vajavaisuuksiemme kanssa, hän eheyttää meitä ja antaa meille rohkeuden jatkaa taistelua. Hän ei lakkaa taitelemista rinnallamme, vaikka me tekisimme virheitä. Hän näkee kaikki tekemme, mutta siitä huolimatta parantaa meidät! Askel kerrallaan hän johtaa meitä toipumiseen.

Luopuminen oman elämän hallitsemisesta

Luemme Raamatusta: Jer. 18:1–6

Tämä on meille vaikea askel, yksi vaikeimmista. Vaikka pyydämme Jumalaa poistamaan kaikki vajavuutemme, voi olla, että tahdomme vaikuttaa siihen, miten hän sen tekee. Olemme niin tottuneita hallitsemaan omaa elämäämme, että tahdomme neuvoa Jumalaaakin toimimaan niin kuin me itse tahdomme. Saatamme vaatia muutosten tapahtuvan oman aikataulumme mukaisesti tai siinä aikataulussa, kun maltamme luopua vajavuuksistamme. Jumala ei toimi niin. Siksi nöyryys on tämän askeleen ehdoton edellytys.

Jumala käski Jeremian mennä saventalajan luokse, jotta hän oppisi jotakin. Jeremia sanoi: ”Minä menin saventalajan työpajaan, jossa hän parhaillaan työskenteli pyöränsä ääressä. Jos valmistumassa oleva astia meni pilalle hänen käsissään, hän muotoili samasta savesta uuden, sellaisen kuin halusi. Silloin minulle tuli tämä Herran sana: ’Enkö minä, Herra, voi tehdä sinulle, Israelin kansa, samalla tavalla kuin tämä saventalaja savelleen? Katso, niin kuin savi on talajan kädessä, niin sinä, Israelin kansa, olet minun kädessäni’” (Jer. 18:3–6). Jumala sanoi Jesajalle: ”Voi ihmistä, joka riitelee luojaansa vastaan, voi ruukunsirpaleita sirpaleitten joukossa! Sanooko savi muovaajalleen: Mitä sinä pystyt tekemään? Sanooko teos tekijälleen: Ei sinulla ole taitajan kättä” (Jes 45:9).

Kun luovutamme elämämme Jumalalle, hän kyllä muotoilee meistä uutta, kun olemme siihen valmiita. Nöyrä mieli sallii meidän hyväksyä sen tosiasian, että Jumala on luonut meidät ja tuntee meidät täydellisesti. Elämämme voi olla joko täysin samaa kuin ennen tai jotakin aivan muuta. Jumala on mestari luomaan tyhjistä uutta ja kaunista. Kun lopetamme itsekkään vastustelemisen, voimme luottaa hänen suunnitelmiinsa, mitä tahansa hän tekeekin.

Loukkauksien synnyttämä ylpeys

Luemme Raamatusta: Luuk. 11:5–13

Ylpeytemme voi estää meitä pyytämästä sitä, mitä tarvitsemme. Olemme voineet kasvaa perheessä, jossa meistä ei johdonmukaisesti ole välitetty tai meille on tuotettu pettymyksiä. Tarpeemme ehkä tyydytettiin harvoin. Joistakin meistä on voinut tulla sen takia muista riippumattomia. Olemme jopa ehdottoman varmoja siitä, että emme halua koskaan pyytää kenenkään toisen apua. Itseasiassa, me pyrimme kiihkeästi siihen, että ei tarvitsisi pyytää apua enää koskaan! Tämän-

kaltainen loukkauksien synnyttämä ylpeys estää meitä pyytämästä Jumalan apua vajavuuksissamme.

Jeesus sanoi: ”Niinpä sanon teille: ’Pyytäkää, niin te löydätte. Kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä pyytävä saa, etsijä löytää, ja jokaiselle, joka kolkuttaa, avataan” (Luuk. 11:9–10). ”Ei kai kukaan teistä anna pojalleen kiveä, kun hän pyytää leipää? Tai käärmettä, kun hän pyytää kalaa? Jos kerran te pahat ihmiset osaatte antaa lapsillenne kaikenlaista hyvää, niin paljon enemmän teidän taivaallinen Isänne antaa hyvää niille, jotka sitä häneltä pyytävät” (Matt. 7:9–11).

Meidän täytyy saavuttaa se paikka, jossa luovumme ylpeästä riippumattomuudestamme. Meidän täytyy olla halukkaita pyytämään apua. Emme voi pyytää apua vain kerran ja sitten unohtaa koko asian. Meidän täytyy olla hellittämättömiä ja pyytää apua aina, kun sitä tarvitsemme. Kun harjoitamme seitsemättä askelta tällä tavoin, voimme olla varmoja, että taivaallinen Isämme vastaa meille antamalla hyviä lahjojaan ja poistamalla vajavaisuutemme.

Askel 7 – Nöyrästi pyysimme häntä poistamaan vajavuutemme.

Nöyrä sydän

Luemme Raamatusta: Luuk. 18:10–14

Tutkittuamme elämäämme lähemmin (kuten teimme askelissa neljä, viisi ja kuusi), olemme saattaneet tuntea itsemme Jumalasta irtileikatuiksi. Ottaen huomioon kaiken sen, mitä olemme tehneet, voimme tuntea itsemme arvottomiksi pyytämään Jumalalta mitään. Ehkäpä ne, joita pidämme kunnioitettavina, halveksivat syntistä käyttäytymistämme alhaisimpana pahuuden muotona.

Aito katumuksemme saattaa syöstä meidät pohtimaan, voimmeko edes lähestyä Jumalaa pyytääksemme hänen apuaan. Jumala toivottaa meidät tervetulleiksi luokseen, vaikka tuntisimmekin näin. Jeesus kertoi tarinan: ”Kaksi miestä meni temppeliin rukoilemaan. Toinen oli fariseus, toinen publikaani. Fariseus asettui paikalleen seisomaan ja rukoili itsekseen: ’Jumala, minä kiitän sinua, etten ole sellainen kuin muut ihmiset, rosvot, huijarit, huorintekijät tai vaikkapa tuo publikaani. Minä paastoan kahdesti viikossa ja maksan kymmenykset kaikesta, siitähän mitä ostan.’ Publikaani seisoj taempana. Hän ei tohtinut edes kohottaa katsettaan taivasta kohti, vaan löi rintaansa ja sanoi: ’Jumala, ole minulle syntiselle armollinen!’ Minä sanon teille: hän lähti kotiinsa vanhurskaana, tuo toinen ei. Jokainen, joka itsensä korottaa, alennetaan, mutta joka itsensä alentaa, se korotetaan” (Luuk. 18:10–14). Veronkerääjät olivat juutalaisessa yhteisössä kaikkein halveksituimpia kansalaisia. Fariseukset taas nauttivat kaikista suurinta kunnioitusta. Jeesus valitsi tarkoituksella tämän vertauksen näyttääkseen, että paikallamme sosiaalisessa hierarkiassa ei ole väliä. Nöyrä sydän avaa tien Jumalan anteeksiantamukseen.

Syyttömäksi julistettu

Luemme Raamatusta: Room. 3:23–28

Mitkä ovat vajavuutemme? Ymmärrämme, että meillä kaikilla on niitä. Onko tämä vain toinen tapa sanoa, että meillä ei ole enää omia ihanteita? Jossakin vaiheessa meillä kaikilla on ollut korkeita ihanteita määrittämässä, millaista elämämme pitäisi mielestämme olla. Useimmat meistä kuitenkin oppivat aikaisin, että emme voi yltää ihanteidemme tasolle. Vielä pahempaa: olemme usein pettäneet toisten odotukset. Voi, sitä kantamamme syyllisyyden määrää! Voi, sitä tuskan määrää, jonka olemme aiheuttaneet niille, joita rakastamme! Voi, sitä kaipuun määrää, että voisimme jollakin tapaa olla sitä, mitä meidän tulisi olla! Apostoli Paavali kirjoitti: ”Sillä kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta mutta saavat hänen armostaan lahjaksi vanhurskauden, koska Kristus Jeesus on lunastanut heidät vapaiksi” (Room. 3:23–24). Paavali kysyy: ”Onko siis syytä kerskailuun? Siltä on pohja pudonnut pois. Mikä laki on saanut tämän aikaan? Sekö, joka vaatii tekoja? Ei, vaan uskon laki. Katsomme siis, että ihminen tulee vanhurskaaksi, kun hän uskoo, ilman lain vaatimia tekoja” (Room. 3:27–28). Kun Jumala poistaa syntimme, hän tekee hienoa työtä! ”Niin kaukana kuin itä on lännestä, niin kauas hän siirtää meidän syntimme” (Ps. 103:12).

Voimme luottaa Jumalan poistavan vajavuutemme hetki hetkeltä, jos vain nöyryymme kuuntelemaan hänen sanaansa. Se tapahtuu niin, että meillä on Jeesus Kristus sovittamassa sekä luonteessamme että toiminnassamme olevan heikkouden.

Naamioiden riisuminen

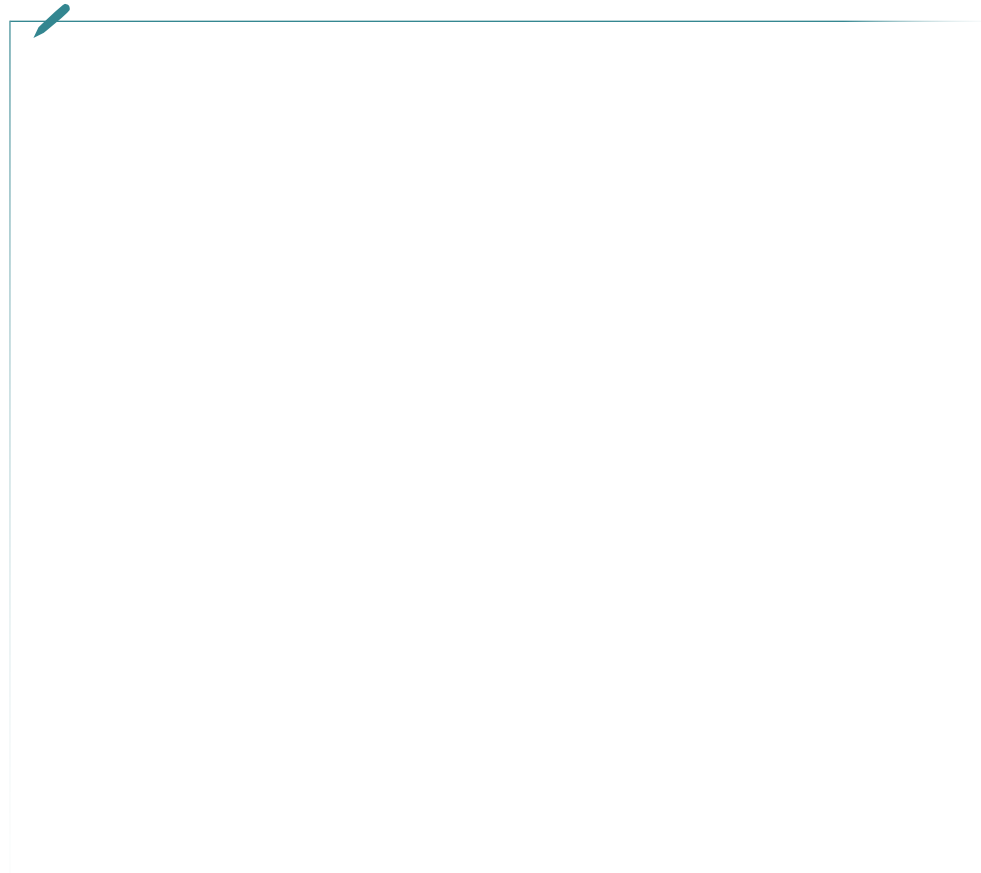
Luemme Raamatusta: Fil. 2:5–9

Ylpeytemme takia saatamme toipumisemme aikana piiloutua puolustuksen taakse. Saatamme piiloutua hyvän maineemme, tärkeän asemamme tai paremmuutemme taakse. Ehkäpä tunnemme niin suurta sisäistä häpeää, että menemme liiallisuuksiin suojellaksemme omahyväistä julkisivuamme. Ne meistä, jotka ovat yrittäneet suojella itseään näin, tarvitsevat dramaattisen asenteen muutoksen.

Apostoli Paavali kirjoitti: ”Olkoon teilläkin sellainen mieli, joka Kristuksella Jeesuksella oli. Hänellä oli Jumalan muoto, mutta hän ei pitänyt kiinni oikeudestaan olla Jumalan vertainen vaan luopui omastaan. Hän eli ihmisenä ihmisten joukossa, hän alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan asti. Sen

tähden Jumala on korottanut hänet yli kaiken ja antanut hänelle nimen, kaikkia muita nimiä korkeamman” (Fil. 2:5–9). Heprealaiskirjeen tekijä kirjoittaa: ”Katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään. Edessään olleen ilon tähden hän häpeästä välittämättä kesti ristillä kärsimykset, ja nyt hän istuu Jumalan valtaistuimen oikealla puolella” (Hepr. 12:2).

Voimme pyytää Jumalaa muuttamaan asenteemme. Kun Jumala käsittelee ylpeyttä, saatamme olla valmiita lopettamaan maineemme takana piileskelemisen. Voimme antaa itsemme tulla ”nimettömiksi”; jokainen voi olla tunnettu vain siitä, että on ihminen taistelemassa riippuvuutta vastaan. Kun toipumisessa annamme nöyränä itsemme Jumalalle, Hän lupaa meille tulevan kunnian ja hyvän nimeemme palauttamisen.

Teimme luettelon kaikista vahingoittamistamme henkilöistä ja halusimme hyvittää heitä kaikkia.

Hyvittäminen

Luumme Raamatusta: 2. Moos. 22:10–15

Toimimaton perhesysteemi vaikuttaa jäseniinsä lukemattomilla eri tavoilla. Jotkut meistä näkevät itsensä vastuuttomina ja ovat jatkuvasti tuomitsemassa itseään. Toiset taas näkevät tilanteen niin, että ovat vastuuttomia, mutta oikeutettuja toimimaan kuten toimivat, koska ovat kärsineet niin paljon.

Kaikki meistä eivät tunnista omaa vastuuttomuuttaan, mutta kohtaavat silti toistuvia ongelmia toisten ihmisten kanssa, koska eivät kunnioita heidän omaisuuttaan. Raamattu ilmoittaa selkeästi: ”Jos joku lainaa toiselta eläimen ja se vahingoittuu tai kuolee, kun omistaja ei ole siitä huolehtimassa, lainaaja maksakoon täyden korvauksen” (2. Moos. 22:13). David kerran kirjoitti: ”Jumalaton ottaa lainaa mutta ei maksa takaisin, vanhurskas on hyväsydäminen ja antaa omastaan” (Ps. 37:21). Raamattu kehottaa meitä kantamaan vastuun niistä esineistä, joita lainaamme.

Saatamme tuntea olevamme kroonisesti pahoja, jos meillä on ollut vaikeuksia vastuuttomuutemme ja lainnoudattamisen kanssa. Jumala voi muuttaa ja oikaista vastuuttoman käytöksemme. Hän ei näe meitä toivottomina tapauksina. Huolimatta siitä, mitä olemme elämässämme läpikäyneet, on meillä aina vastuu siitä, että kunnioitamme toistemme omaisuutta. Meidän on mietittävä, olemmeko olleet huolimattomia tai vastuuttomia asioidessamme toisten omaisuudella.

Askel 8 – Teimme luettelon kaikista vahingoittamistamme henkilöistä ja halusimme hyvittää heitä kaikkia.

Tahattomat synnit

Luumme Raamatusta: 3. Moos. 4:1–28

Kun olemme menettäneet elämänhallintamme, olemme siinä samalla loukanneet monia ihmisiä myös tiedostamattomasti. Itse asiassa suurin osa toisille ihmisille

aiheuttamastamme kivusta on luultavimmin ollut tahatonta. Siitä huolimatta meidän on kannettava vastuu teoistamme ja hyvitetävä tekojamme, jos se suinkin on mahdollista.

Kun Jumala antoi käskyt, hän sisällytti niihin ohjeen käsitellä myös vahingot yhtä lailla kuin tahalliset ja tarkoitetut synnit. Hän sanoi: ”Sano israelilaisille näin: Sitä, joka vahingossa rikkoo jotakin Herran käskyä vastaan ja tekee kielletyn teon, koskevat nämä määräykset – Jos joku kansan joukossa vahingossa rikkoo jotakin Herran käskyä vastaan ja tekemällä kielletyn teon joutuu syynalaiseksi, hän tuokoon, kun huomaa rikkoneensa, virheettömän vuohen, kutun, uhrilahjaksi” (3. Moos. 4:2, 27–28). ”Jos jokin niistä käskyistä, jotka Herra on antanut Moosekselle, jotakin kaikesta siitä, mitä Mooses on Herran käskystä kansalle määrännyt, jää vahingossa täyttämättä, kansan tulee yhteisesti uhrata nuori sonni Herralle mieluisana tuoksuvana polttouhrina – ja niin kansa saa anteeksi, koska rikkomus on tehty erehdyksessä ja kansa on uhrannut rikkomuksensa hyvittämiseksi Herralle tuliuhrin ja tuonut syntiuhrin hänen eteensä” (4. Moos. 15:2–25).

Olemme vastuussa siitä, miten käyttäytymisemme on vaikuttanut muihin. Tämä on totta myös silloin, kun tekomme ovat olleet tahattomia. Nämä tiedostamattomat synnit täytyy tunnustaa ja hyvittää heti kun ymmärrämme, että teimme väärin. Toipumisprosessissa myös tahattomat synnit täytyy huomioida samoin kuin ne räikeimmätkin tekomme. Jumala antaa kaikki meidän syntimme anteeksi.

Askel 8 – Teimme luettelon kaikista vahingoittamistamme henkilöistä ja halusimme hyvittää heitä kaikkia.

Syntipukkina oleminen

Luemme Raamatusta: 3. Moos. 16:20–22

On luonnollista toivoa, että kun olemme hyvittäneet pahoja tekojamme läheisillemme, he ajattelisivat meidän parantaneen lopullisesti tapamme. Voi olla, että pelkäämme, että jotkut eivät välttämättä koskaan muuta käsityksiään meistä huolimatta siitä, että yritämme kaikkemme. Luultavaa on, että he eivät muuta käsityksiään, jos ovat päättäneet pitää meitä syntipukkeina.

Ennen Jeesusta Israelin kansan täytyi valita elävä vuohi, joka kantaisi heidän syntinsä. Jeesuksesta tuli meidän syntipukkimme, kun hän otti meidän syntimme kantaakseen. Papin tuli asettaa kätensä eläimen päälle ja tunnustaa siinä israelilaisten kaikki synnit. ”Asettakoon molemmat kätensä eläimen pään päälle ja tunnustakoon siinä israelilaisten kaikki synnit, kaikki pahat teot ja rikkomukset, joihin israelilaiset ovat syyllistyneet. Näin hän pankoon ne pukin kannettaviksi ja lähettäköön sen sitten tehtävään määrätyn miehen ajamana autiomaahan. Pukki saa kantaa kaikki heidän syntinsä asumattomille seuduille” (3. Moos. 16:21–22).

Jotkut niistä ihmisistä, joita olemme loukanneet, käyttävät meitä syntipukkeina. Kun olemme kerran heitä loukanneet, he kokevat olevansa oikeutettuja vain lisäämään taakkaamme ja ajamaan meitä pois luotaan. He siirtävät omien kipujensa syyn huomaamattaan meihin, jotta veisimme sen mennessämme pois. Syntipukkeina suostumme siihen rooliin, että otamme vastaan jotakin, mitä he ovat kyyvyttömiä käsittelemään omassa elämässään millään muulla tavalla. Tämän vuoksi he eivät ehkä koskaan suostu tapaamaan meitä tai pitämään kanssamme yhteyttä. Meidän tulisi valmistautua myös tällaiseen vastaanottoon ja ymmärtää, että heidän käyttäytymisensä kertoo enemmän heistä itsestään kuin meistä.

Askel 8 – Teimme luettelon kaikista vahingoittamistamme henkilöistä ja halusimme hyvittää heitä kaikkia.

Hyvyyden sadonkorjuu

Luemme Raamatusta: Gal. 6:7–10

Toipumisen aikana opimme hyväksymään vastuun teoistamme, jopa ollessamme voimattomia riippuvuutemme suhteen. Ymmärrämme, että kaikki tekomme tuottivat seurauksia. Jotkut meistä ovat saattaneet huijata itsensä ajattelemaan, että voisimme paeta tekemiemme asioiden seurauksia.

Ajan kanssa on tullut selväksi, että Jumala on tehnyt tilivelvollisuudesta tärkeän osan terveellistä elämää. ”Älkää pettäkö itseänne! Jumala ei salli itseään pilkattavan. Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. Joka kylvää siemenen itsekkyyden peltoon, korjaa siitä satona tuhon, mutta se, joka kylvää Hengen peltoon, korjaa siitä satona ikuisen elämän” (Gal. 6:7–8). Kylvämisen ja sadonkorjuun laki voi toimia myös puolestamme. Jumala puhui profeetta Hoosean kautta: ”Kylväkää oikeudenmukaisuutta, korjatkaa uskollisuutta! Raivatkaa itsellenne uudispelto! Nyt on aika etsiä minua, Herraa, minä tulen varmasti ja annan teille siunauksen sateen” (Hoos. 10:12).

Jumala sanoo, että korjaamme aina satoa siitä, mitä olemme kylväneet. Jopa sen jälkeen, kun meille on annettu anteeksi, meidän täytyy käsitellä tekojemme seurauksia. Menneisyytemme kielteisten asioiden sadonkorjuuseen voi kulua aikaa, mutta meidän ei tarvitse antaa sen lannistaa itseämme.

Listan tekeminen kaikista niistä ihmisistä, joita olemme vahingoittaneet, on askel kohti hyvien siementen istuttamista. Ajallaan voimme nähdä hyvän sadon kasvun alkamisen.

Askel 8 – Teimme luettelon kaikista vahingoittamistamme henkilöistä ja halusimme hyvittää heitä kaikkia.

Anteeksiannon hedelmät

Luemme Raamatusta: 2. Kor. 2:5–8

Jotkut niistä asioista, joita olemme tehneet, ovat aiheuttaneet paheksuntaa ja mahdollisesti myös rakkauden menetystä. Olemme huomanneet, että jotkut ihmiset rakastavat meitä vain, jos voivat hyväksyä käytöksemme. Olemme saattaneet katkerasti taistella heitä vastaan, koska tunnemme heidän yrittäneen rangaista meitä. Jos ”synneistämme” on tehty julkisia, saatamme olettaa hävinneemme kaikkien niiden ihmisten rakkauden, jotka paheksuvat tekojamme. Tämä hylkäämisen pelko saattaa saada meidät sekä luopumaan ojentautumisesta heitä kohtaan että heille hyvittämisestä.

Nuoressa Korintin seurakunnassa mies suljettiin seurakunnan ulkopuolelleen jälkeen, kun hänen synneistään oli tullut julkisia. Kun hän katui tekojaan ja yritti hyvittää muita, jotkut ihmiset seurakunnassa kieltäytyivät ottamasta häntä enää takaisin yhteyteensä. Apostoli Paavali kertoi seurakuntalaisille: ”Jos joku on tuottanut teille surua, hän ei ole tuottanut sitä vain minulle vaan teille kaikille – ainakin jossain määrin, etten nyt liioittelisi. Tuollaiselle riittää se rangaistus, jonka useimmat teistä ovat hänelle jo antaneet. Nyt teidän on päinvastoin annettava anteeksi ja lohdutettava häntä, ettei hän menehtyisi suruunsa. Niinpä kehotan teitä jälleen osoittamaan hänelle rakkautta” (2. Kor. 2:5–8). Jotkut ihmiset noudattavat tätä neuvoa ja kiinnittävät uudelleen rakkautensa teihin, kun menette heidän luokseen. On olemassa ihmisiä, jotka vastaavat hyvittämisemme anteeksiantamuksella, lohdutuksella, hyväksynnällä ja rakkaudella. Tämä auttaa meitä pääsemään yli surusta, katkeruudesta ja masennuksesta, joita saatamme tuntea. Heidän anteeksiantamuksensa auttaa meitä pääsemään eteenpäin toipumisessamme.

Askel 8 – Teimme luettelon kaikista vahingoittamistamme henkilöistä ja halusimme hyvittää heitä kaikkia.

Anteeksiannettuna anteeksi antamaan

Luemme Raamatusta: Matt. 18:23–35

Kaikkien niiden ihmisten listaaminen, joita vastaan olemme rikkoneet, nostattaa luonnollista halua puolustautua. Jokaisen ylös kirjoittamamme nimen mukana alkaa muodostua myös toisenlainen, hengellinen lista: lista kaikista niistä vääristä asioista, jotka on tehty meille. Kuinka voimme käsitellä toisia kohtaan tuntemaamme kaunaa ja edetä kohti hyvittämistä? Jeesus kertoi tarinan: ”Taivasten valtakun-

ta on kuin kuningas, joka vaati palvelijoiltaan tilitykset. Kun hän alkoi tarkistaa niitä, hänen eteensä tuotiin palvelija, joka oli hänelle velkaa kymmentuhatta talenttia” (Matt. 18:23–24). Mies anoi anteeksiantoa, koska hän ei voinut maksaa. ”Kuninkaan tuli sääli palvelijaansa, ja hän päästi miehen menemään ja antoi velan anteeksi. Mutta kun palvelija meni ulos, hän tapasi toisen palvelijan, joka oli hänelle velkaa sata denaaria. Hän kävi mieheen käsiksi, kuristi häntä kurkusta ja sanoi: ’Maksa, mitä olet velkaa!’” (Matt. 18:27–28). Tämä kerrottiin kuninkaalle. ”Silloin kuningas kutsutti palvelijan luokseen ja sanoi: ’Sinä kelvoton! Minä annoin sinulle anteeksi koko velan, kun sitä minulta pyysit. Eikö sinunkin olisi pitänyt armahtaa työtoveriasi, niin kuin minä armahdin sinua? Vihoissaan kuningas pani palvelijansa ankaraan vankeuteen, kunnes tämä maksaisi koko velan. Näin tekee minun taivaallinen Isänikin teille, jos te ette kaikesta sydämestä antaa kukin veljellenne anteeksi” (Matt. 18:32–35).

Katsoessamme kaikkia niitä asioita, jotka Jumala on antanut meille anteeksi, tuntuu järkevältä antaa anteeksi toisille ihmisille. Se vapauttaa meidät myös sisimpäämme tulehduttavan kaunan kidutukselta. Emme voi muuttaa sitä, mitä toiset ovat meille tehneet, mutta voimme poistaa heidän velkansa meitä kohtaan ja olla halukkaita hyvittämään.

Hyvitimme henkilökohtaisesti näitä ihmisiä, milloin vain mahdollista, ellemm näin tehdessämme vahingoittaneet heitä tai muita.

Kauan odotettu paraneminen

Luemme Raamatusta: 1. Moos. 33:1–11

Ei ole helppoa palata ihmisen luo, jota on loukannut. Menneet vuodet, yhteydenpidon vähäisyys ja muistot vihantunteista toista ihmistä kohtaan voivat luoda suunnattoman levottomuuden. Vaikka voimme luoda kontaktin tuohon ihmiseen kolmannen osapuolen kautta, jännite ei laukea ennen kuin tapaamme kasvoista kasvoihin. Näin tapahtui myös Jaakobin elämässä, kun hän palasi tapaamaan Esauta. ”Kun Jaakob kohotti katseensa, hän näki Esaun tulevan neljäsataa miestä mukanaan. – – Hän kulki heidän edellään veljeään kohden – – mutta Esau juoksi häntä vastaan, syleili häntä, kietoi kätensä hänen kaulaansa ja suuteli häntä, ja he itkivät. Kun Esau oli esitelty Jaakobin perheelle, Esau kysyi: ’Mitä oikein olivat ne miehet ja laumat, jotka jo kohtasin?’ Jaakob vastasi: ’Herrani, halusin antaa sinulle jotakin, että ottaisit minut suopeasti vastaan.’ Esau sanoi: ’Minulla on yllin kyllin omastakin takaa. Pidä vain omasi, veljeni.’ Mutta Jaakob sanoi: ’Ei suinkaan! Jos nyt todella pidät minua veljenäsi, niin ota vastaan tämä lahja, sillä minä olen tullut sinun eteesi niin kuin käydään Jumalan eteen, ja sinä olet ollut minulle armollinen. Ota siis tämä lahja, jonka olen tuonut sinulle, sillä Jumala on ollut minulle hyvä ja minulla on nyt kaikkea.’ Ja Jaakob taivutteli Esauta ja sai hänet ottamaan lahjan” (1. Moos. 33:1–11).

Jaakobin suunnaton pelko taipui helpotukseksi. Edellisellä kerralla, kun veljekset tapasivat, Jaakob sai pelätä henkensä edestä. Ajan kuluessa heistä kumpikin oli muuttunut. Kun Jaakob kohtasi veljensä, hän sai huomata, että heidän välillään oli yhä kiintymys, vaikka kumpikin muisti kaiken kivun, jota heidän vihansa oli aiheuttanut.

Askel 9 – Hyvitimme henkilökohtaisesti näitä ihmisiä, milloin vain mahdollista, elleimme näin tehdessämme vahingoittaneet heitä tai muita.

Menneisyydessä tehtyjen virheiden hyvittäminen

Luemme Raamatusta: Hes. 33:10–16

Kun kuljemme elämässämme vääriä teitä, joudumme pahoihin paikkoihin ja tilanteisiin. Koemme myös musertavia menetyksiä. Olemme vaarantaneet matkamme aikana koko elämämme. Saatamme epäillä, että olemme tehneet niin väärin, ettei mikään koskaan voi korvata tekojamme.

Onko uusi elämä enää mahdollinen meidän kohdallamme, kun olemme rikkooneet lähimmäisiämme vastaan niin monella tapaa?

Vanha testamentti kertoo toivon sanomaa niille, jotka katuvat ja haluavat hyvittää tekonsa. Jumala puhui kansalle Hesekielin kautta: ”Ihminen, sano israelilaisille: Te valitatte: ’Rikkomuksemme ja syntimme painavat meitä, me näännymme niiden alle. Tämä on meidän loppumme.’ Sano heille: ’Näin sanoo Herra Jumala: Niin totta kuin elän, en minä tahdo, että jumalaton kuolee vaan että hän kääntyy teiltään ja saa elää. Kääntykää! Kääntykää pahoilta teiltänne! Miksi te kuolisitte, israelilaiset!’ Ihminen, sano maanmiehillesi: ’Jos vanhurskas tekee syntiä, ei hänen vanhurskautensa silloin pelasta häntä. Ja jos jumalaton luopuu jumalattomuudestaan, ei hänen jumalaton elämänsä vie häntä tuhoon. – – Mutta jos minä uhkaan jumalatonta kuolemalla ja hän sitten kääntyy synneistään ja tekee niin kuin oikein ja hyvin on, palauttaa vaatimansa pantin, korvaa sen minkä toiselta on riistänyt, vaeltaa elämän käskyjen tietä eikä enää tee vääryyttä, hän saa elää. Totisesti, hän ei kuole! Ainoatakaan syntiä, jonka hän on tehnyt, ei enää muisteta. Hän tekee nyt oikein ja toimii vanhurskaasti, ja siksi hän saa elää.” (Hes. 33:10–12, 14–16).

Tässä on annettu toivo jokaiselle, joka katuu ja haluaa pyrkiä korvaamaan aiheuttamaansa pahaa. Kristuksen sovituksessa kaikki synnit saa haudata ja ajatukset voi suunnata uuteen elämään.

Askel 9 – Hyvitimme henkilökohtaisesti näitä ihmisiä, milloin vain mahdollista, elleimme näin tehdessämme vahingoittaneet heitä tai muita.

Rauhan solmiminen

Luemme Raamatusta: Matt. 5:23–25

Me koemme ihmissuhteiden katkeamisia ja suhteemme Jumalaankin saattaa aika ajoin olla katkolla. Se saattaa masentaa meitä niin, että ajaudumme uudelleen käyttämään riippuvuutta aiheuttavia päihteitä. Toipuminen ei ole täydellinen, ellei jokaista rikkinäisyytemme osa-aluetta ole parsittu jälleen ehjäksi.

Jeesus opetti: ”Jos siis olet viemässä uhrilahjaasi alttarille ja siinä muistat, että veljelläsi on jotakin sinua vastaan, niin jätä lahjasi alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa. Mene sitten vasta antamaan lahjasi” (Matt. 5:23–24).

Apostoli Johannes kirjoitti: ”Jos joku sanoo rakastavansa Jumalaa, mutta vihaa veljeään, hän valehtelee. Sillä se, joka ei rakasta veljeään, jonka on nähnyt, ei voi rakastaa Jumalaa, jota ei ole nähnyt” (1. Joh. 4:20). Suuri osa toipumisestamme on rikkinäisyytemme korjaamista ja hoitamista. Tämä vaatii sen, että solmimme rauhan Jumalan, itsemme ja toisten ihmisten kanssa, joista olemme etäänntyneet. Käsittelemättä jääneet ihmissuhteet saattavat estää meitä solmimasta rauhaa itsemme ja Jumalan kanssa. Kun hyvitämme tekojamme, tulee meidän säilyttää mieleemme ja sydämeemme avoimina kaikille, jotka ovat saattaneet jäädä meiltä huomaamatta.

Usein Jumala muistuttaa meitä niistä ihmissuhteista, jotka vaativat huomiomme. Meidän ei pitäisi etsiä pakoreittiä niistä tilanteista, joissa kohtaamme ihmisiä, joita olemme tavalla tai toisella loukanneet. Sen sijaan meidän pitää etsiä mahdollisuuksia korvata ja hyvittää aiheuttamamme vahingot.

Askel 9 – Hyvitimme henkilökohtaisesti näitä ihmisiä, milloin vain mahdollista, elleimme näin tehdessämme vahingoittaneet heitä tai muita.

Ottajasta antajaksi

Luemme Raamatusta: Luuk. 19:1–10

Kun ruokimme riippuvuuttamme, on helppoa tulla omien tarpeidemme kulutettavaksi. Millään muulla ei ole väliä kuin sen saamisella, mitä niin hartaasti kaipaamme. Ehkä meidän täytyy valehdella, huijata, tappaa tai varastaa, mutta se ei meitä estä. Perheemme ja yhteisömme sisällä meidät tunnetaan ”ottajina”, jotka talloivat toisten tunteiden ja tarpeiden päälle.

Sakkeuksella oli sama ongelma. Sakkeuksen rikkauksien nälkä ajoi hänet keräämään veroja painostavalle roomalaishallinnolle ja näin pettämään oman kansansa. Sakkeuksen oma kansa piti häntä varkaana, riistäjänä ja petturina. Kun Jeesus saapui hänen luokseen, Sakkeus muuttui täydellisesti. ”Mutta Sakkeus sanoi Herralle kaikkien kuullen: ’Herra, näin minä teen: puolet omaisuudestani annan köyhille, ja keneltä olen liikaa kiskonut, sille maksan nelinkertaisesti takaisin.’ Sen kuultuaan Jeesus sanoi häneen viitaten: ’Tänään pelastus on tullut tämän perheen osaksi’” (Luuk. 19:8–9).

Sakkeus ei jäänyt ainoastaan sen takaisin maksamiseen, mitä hän oli ottanut. Ensimmäistä kertaa pitkään aikaan hän näki toisten tarpeet ja halusi olla antaja. Hyvittäminen sisältää sen takaisin antamisen, mitä me olemme ottaneet, aina silloin, kun se on mahdollista. Jotkut meistä voivat jopa tarttua tilaisuuteen ja antaa enemmän kuin ottivat. Kun alamme nähdä toisten tarpeet ja vastata niihin,

itseluottamuksemme kasvaa. Ymmärrämme, että myös me voimme antaa toisille sen sijaan, että olisimme ainoastaan taakka.

Askel 9 – Hyvitimme henkilökohtaisesti näitä ihmisiä, milloin vain mahdollista, elleimme näin tehdessämme vahingoittaneet heitä tai muita.

Keskeneräiset asiat

Luemme Raamatusta: Filem. 1:13–16

Joskus meidän täytyy tehdä keskeneräiset asiat loppuun, ennen kuin voimme siirtyä eteenpäin kohti uusia mahdollisuuksia elämässämme. Jotkut meistä ovat voineet jättää taakseen rikottuja lakeja ja ihmissuhteita – asioita, joita meidän on käsiteltävä ennen eteenpäin menemistä. Uusi elämämme ei vapauta meitä menneisyyden velvoitteista.

Kun Apostoli Paavali oli vankilassa, hän ohjasi Onesimus-nimisen karanteenin orjan uuteen elämään Kristuksessa. Paavali lähetti hänet takaisin isäntänsä luo, vaikka Onesimusta uhkasikin kuolema rikkomuksensa tähden. Koska hänen entinen omistajansa oli Paavalin ystävä ja veli Kristuksessa, he toivoivat, että Onesimus saisi anteeksi. Onesimus vei isännälleen Paavalin kirjeen, jossa sanottiin ”Pitäisin hänet kyllä mielelläni täällä – – En kuitenkaan halua tehdä mitään ilman sinun suostumustasi. – – Ehkä hän sen vuoksi joutuikin sinusta hetkeksi eroon, että saisit pitää hänet luonasi ikuisesti, ei enää orjana vaan orjaa arvokkaampana, rakkaana veljenä. Jos hän on aiheuttanut sinulle vahinkoa tai on sinulle jotakin velkaa, pane se minun laskuuni” (Filem. 1:13–16, 18).

Ennen kuin voimme edetä kohti uutta tulevaisuutta, meidän täytyy kohdata menneisyytemme keskeneräiset asiat. Siihen kuuluu, että tarjoudumme maksaa takaisin kaiken, mitä olemme velkaa, sovitamme rikoksemme lain edessä ja menemme takaisin niiden ihmisten luo, joilta karkasimme. Emme voi odottaa anteeksiantoa ihmisiltä, vaikka voimmekin sitä toivoa. Joissakin tapauksissa saatamme yllättyä löydettyämme anteeksiannon ja vapautuksen menneisyytemme orjuudesta.

Askel 9 – Hyvitimme henkilökohtaisesti näitä ihmisiä, milloin vain mahdollista, elleimme näin tehdessämme vahingoittaneet heitä tai muita.

Palvelijan sydän

Luemme Raamatusta: 1. Piet. 2:18–25

Tässä vaiheessa toipumista, monet meistä ovat kokeneet suuria muutoksia asenteissamme. Yhteen aikaan olimme niin riippuvuutemme kuluttamia, että ajattelimme vain itseämme, emmekä osanneet lainkaan ottaa toisia huomioon. Tämä askel keskittyy toisten etuihin ja tarpeisiin. Apostoli Paavali opetti: ”Älkää tehkö mitään itsekkyydestä tai turhamaisuudesta, vaan olkaa nöyriä ja pitäkää toista parempana kuin itseänne. Älkää tavoitelko vain omaa etuanne vaan myös muiden parasta” (Fil. 2:3–4).

Riippumatta siitä, hyvitämmekö suoraan toisille vai valitsemmeko tekemättä jättämisen sen aiheuttamien vammojen takia, meidän tulisi olla kiinnostuneita toisten suojelemisesta kivulta ja kärsimykseltä. Voi tulla tilanteita, joissa me itse kärsimme, jos palaamme takaisin hyvittämään. Se on osa toipumisemme työtä, ja mahdollinen tuska ei saa meitä luopumaan siitä. Apostoli Pietari kirjoitti: ”Jos te sen sijaan kestätte silloin, kun joudutte kärsimään tehtyänne oikein, se on Jumalalta teille tulevaa armoa. – Kärsihän Kristuskin teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, jotta seuraisitte hänen jälkiään. Hän ei syntiä tehnyt, hänen suustaan ei valhetta kuultu. Häntä herjattiin, mutta hän ei vastannut herjauksella, hän kärsi, mutta ei uhkaillut, vaan uskoi itsensä oikeamielisen tuomarin haltuun” (1. Piet. 2:20–23).

Tämä askel voi olla hyvin vaikea, kun kohtaamme menneisyytemme tekojen tuskalliset seuraukset. Näinä aikoina voimme antaa elämämme Jumalan haltuun. Hän tuomitsee aina oikeamielisesti.

Jatkamme itsetutkistelua ja kun olemme väärässä, myönnämme sen heti.

Toistettu anteeksianto

Luemme Raamatusta: Room. 5:3–5

Meistä saattaa tulla kärsimättömiä toistaessamme samat synnit yhä uudelleen ja uudelleen. Saatamme lannistua tai pelästyä, että olemme tuomittuja sortumaan takaisin vanhoihin tapoihimme.

Pietari kysyi Jeesukselta: ”Herra, jos veljeni yhä uudestaan tekee väärin minua kohtaan, niin kuinka monta kertaa minun on annettava hänelle anteeksi? Peräti seitsemän kertaako? ’Ei seitsemän, vaan seitsemänkymmentä seitsemän kertaa,’ vastasi Jeesus” (Matt. 18:21–22).

Jos tämä on asenteemme toisia kohtaan, eikö olekin järkevää laajentaa se koskemaan myös meitä itseämme? Meidän tulee olla itsemme kanssa yhtä kärsivällisiä kuin Jumala odottaa meidän olevan toistemme kanssa. Paavali kirjoitti: ”Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa. Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen” (Room. 5:3–5).

Kärsivällisesti odottamaan opetteleminen on tärkeä ja kehitettävä luonteenpiirre. Joka kerta, kun myönnämme syntimme ja hyväksymme Jumalan anteeksiannon, toivollamme ja uskollamme on mahdollisuus uudistua ja kasvaa vahvemmaksi. Meidän ei enää tarvitse piilotella häpeäämme joka kerta, kun erehdymme. Voimme myöntää väärät tekemämme ja siirtyä eteenpäin. Jumalan rakkaus kiinnittyy meihin vahvemmin joka kerran, kun nojaamme häneen. Tällä tavalla Jumala auttaa meitä pitämään päämme pystyssä huolimatta siitä, mitä tapahtuu.

Vihan käsitleminen

Luemme Raamatusta: Ef. 4:26–27

Monille meistä vihan käsitleminen on vaikeaa. Joillakin on takana raivon historiaa, ja he yrittävät tukahduttaa tunteensa. Toiset painavat alas vihan tunteen teeskennellen, että sitä ei ole olemassa, koska menneisyydessä heidän ei annettu ilmaista näitä tunteita. Jos jonkun ongelmat nousevat siitä, että hän ei tiennyt, kuinka kunnolla ilmaista vihaa, saattaa hän yrittää välttää sen kohtaamista kokonaan.

Saatamme yrittää siirtää vihan tunteet sivuun toivoen, että ne menevät pois. Tärkeä osa päivittäistä itsetutkiskeluumme on kuitenkin arvioida, kuinka pysymme käsitlemään vihaamme kunnolla. Apostoli Paavali sanoi: ”Vaikka vihasuisittekin, älkää tehkö syntiä. Sopikaa riitanne, ennen kuin aurinko laskeutuu. Älkää antako paholaiselle tilaisuutta” (Ef. 4:26–27). Yksi keino on, että meillä on päivittäin aikaa vihamme käsittelyyn – aikaa löytää keinoja ilmaista tunteitamme ja sitten päästää niistä irti. Vihan kunnollinen käsitleminen on tärkeää, koska käsittelymättömänä viha muuttuu katkeruudeksi. Katkeruus on vihaa, joka on haudattu ja sitten kasvanut. Raamattu varoittaa meitä: ”Hylätkää katkeruus, kiukku, viha, riitely ja herjaaminen, kaikkalainen pahuus.

Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja lempeitä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on antanut teille anteeksi Kristuksen tähden” (Ef. 4:31–32). Emme saa koskaan sallia itsemme tulla liian nälkäisiksi, vihaisiksi, yksinäisiksi tai väsyneiksi. Voimme ehkäistä tällaisen ylityksen käsittelymällä vihastumistamme ja vihaamme aina silloin, kun sitä tunnemme.

Hengellisiä harjoituksia

Luemme Raamatusta: 1. Tim. 4:7–8

On ihmeellistä, mitä ihmiset voivat saavuttaa jatkuvien ja kurinalaisten yritysten kautta. Kuinka monta kertaa olemme katsoneet harjaantuneita voimistelijoita tai muita urheilijoita ja ihmetelleet luontevuutta, jolla he esiintyivät? Ymmärrämme, että he ovat kehittäneet nuo kyvyt ankaran harjoittelun kautta, ja se erottaa todellisen urheilijan katselijoista.

Paavali kirjoitti Timoteukselle: ”Hylkää jumalattomat ja joutavat tarut. Harjoita itseäsi oikeaan uskoon. Ruumiin harjoittamisesta on vain vähän hyötyä, mutta oikeasta uskosta on hyötyä kaikkeen, sillä siihen liittyy lupaus sekä nykyisestä

että tulevasta elämästä” (1.Tim. 4:7–8). ”Ruumiin harjoittaminen” liittyi erityisesti siihen kurinalaiseen harjoitteluun, jota voimistelijat harjoittivat Paavalin aikana. Hengellinen voima ja notkeus tulevat ainoastaan harjoittelun kautta. Meidän tarvitsee kehittää hengellisiä lihaksiamme jatkuvien ponnistelujen ja päivittäisen kurinalaisuuden kautta. Itsetutkiskelumme jatkaminen on yksi harjoite, jota meidän tulee kehittää. Voimme katsella tulevaisuuteen ja palkintoomme kuin urheilija ja kannustaa näin itseämme jatkamaan kurinalaisia rutiinejamme. Tällaisesta kurinalaisuudesta ”on hyötyä kaikkeen, sillä siihen liittyy lupaus sekä nykyisestä että tulevasta”. Tuloksia ei saada yhdessä yössä, mutta jatkaessamme harjoittelemista joka päivä, voimme lopulta korjata hyötyjen sadon.

Askel 10 – Jatkamme itsetutkiskelua ja kun olemme väärässä, myönnämme sen heti.

Hellittämättömyys

Luemme Raamatusta: 2. Tim. 2:1–8

Toipuminen on elämänmittainen prosessi. Tulee olemaan aikoja, jolloin väsymme ja haluamme heittää pyyhkeen kehään. Koemme tuskaa, pelkoa ja monia muita tunteita. Voitamme joitakin taisteluja, mutta häviämme toisia sodassa, jota käymme saavuttaaksemme eheyden. Saatamme lannistua aika ajoin, kun emme voi nähdä minkäänlaista kehitystä, vaikka olemme työskennelleet kovasti. Mutta jos olemme hellittämättömiä koko ajan, voimme pitää sen alueen, jonka olemme jo saavuttaneet.

Apostoli Paavali käytti kolmea kuvaa opettaakseen hellittämättömyyttä. Hän kirjoitti Timoteukselle: ”Kärsi sinäkin vaivaa niin kuin Kristuksen Jeesuksen kelpo sotilas. Ei kukaan sotilaana palveleva sekaannu jokapäiväisen elämän toimiin, jos haluaa, että päällikkö on häneen tyytyväinen. Ei myöskään urheilija saa voitonseppelettä, ellei hän kilpaile sääntöjen mukaisesti. Maamiehen, joka raskaan työn tekee, tulee ensimmäisenä saada osansa sadosta. Mieti sanojani! Herra kyllä antaa sinulle ymmärrystä kaikkeen” (2. Tim. 2:3–7).

Olemme sodassa kuin sotilas ja voimme voittaa ainoastaan, jos taistelemme loppuun saakka. Kuin urheilija, meidän täytyy harjoitella uutta elämäntapaa ja seurata toipumisen askelia aina maaliviivalle asti. Kuin maanviljelijä, meidän täytyy tehdä työmme jokaisena vuodenaikana ja odottaa näkevämme kasvun. Jos lopetamme työskentelemisen ohjelmamme parissa ennen kuin olemme saavuttaneet maalin, saatamme hävitä kaiken sen, minkä vuoksi olemme taistelleet, harjoitelleet ja niin kovasti työskennelleet.

Peiliin katsominen

Luemme Raamatusta: Jaak. 1:21–25

Kuinka monta kertaa päivässä katsomme peiliin? Oletetaan, että katsoisimme peiliin ja huomaisimme, että meillä olisi sinappia töhriintyneenä suomme ympärillä. Emmekö heti pesisi kasvomme vedellä ja siivoaisi ongelman pois? Samalla tavalla meidän tulee rutiininomaisesti katsoa itseämme ”hengellisestä peilistä”, Raamatusta. Jonkin ollessa huonosti voimme heti toimia korjataksemme asian. Jaakob käyttää samankaltaista kuvaa näyttääkseen, kuinka Jumalan sanan tulisi olla hengellinen peili elämässämme. Hän sanoi: ”Toteuttakaa sana tekoina, älkää pelkästään kuunnelko sitä – älkää pettäkö itseänne. Se, joka kuulee sanan mutta ei tee sen mukaan, on kuin mies, joka kuvastimesta katselee omien kasvojensa piirteitä. Hän kyllä tarkastelee itseään, mutta poistuttuaan hän unohtaa saman tien, millainen on. Mutta se, joka kiinnittää katseensa vapauden täydelliseen lakiin ja jää sen ääreen, ei unohda kuulemaansa vaan tekee sen mukaisesti, ja kerran hän on saava kiitoksen siitä mitä tekee” (Jaak. 1:22–25).

Tämä kuvaus tukee rutiininomaisen itsetutkiskelun järkevyyttä. Tutkiessamme elämääme meidän tulee vastata viivyttämättömällä toiminnalla, jos jokin on muuttunut siitä, kun viimeksi katsoimme itseämme. Jos siirrämme ongelman hoitamista, se saattaa unohtua. Samalla tavoin kuin ajattelemme, että on typerää kävellä koko päivä sinappia kasvoissa, ei myöskään ole viisasta jättää ratkaisematta ongelmaa, jonka huomaa voivan johtaa kaatumiseen.

Uusiutuvat synnit

Luemme Raamatusta: 1. Joh. 1:8–10

Saatamme tuntea olomme vaivautuneeksi, kun tuomme toistuvat syntimme Jumalan eteen. Ehkä olemme kiusaantuneita niiden kertojen määrystä, kun meidän on täytynyt käsitellä samoja asioita – asioita, jotka itsepäisesti kieltäytyvät poistumasta elämästämme. Saatamme kuvitella, että Jumala kerää toistetusta rikkomuksista pitkää listaa, jota hän voisi käyttää meitä vastaan.

Apostoli Johannes kirjoitti: ”Jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itseämme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä. Jos väitämme, ettemme ole syntiä tehneet, teemme hänestä valehtelijan eikä hänen sanansa ole meissä” (1. Joh. 1:8–10). Tunnustaminen

tarkoittaa, että olemme samaa mieltä Jumalan kanssa siitä, että se, mitä hän pitää vääränä on myös oikeasti väärin. Se tarkoittaa, että meidän täytyy tunnistaa vääryytemme, kun niitä ilmestyy. Johannes sanoo, että Jumala antaa meille anteeksi ja puhdistaa meidät jokaisesta vääryydestämme. Joka kerran, kun tunnustamme, syntimme on pois pyyhkäisty. Elämämme on kuin taulu, joka on pyyhitty puhtaaksi. Syntiämme ei taltioida jollekin taivaalliselle listalle, ne ovat ikuisesti poissa! Jopa silloin, kun teemme samat virheet kerta toisensa jälkeen, Jumala antaa meille anteeksi, jos todella kadumme. Jotkin elämänalueet tarvitsevat enemmän puhdistamista kuin toiset, mutta Jumala ei ole vihainen, vaikka tulemme hänen luokseen toistuvasti samojen asioiden kanssa. Itseään ei tarvitse tuntea kiusaantuneeksi. Jumala haluaa meidän tulevan luokseen joka kerran, kun teemme syntiä.

Pyrimme rukouksen ja mietiskelyn avulla kehittämään tietoista yhteyttämme Jumalaan sellaisena kuin hänet käsitämme, rukoillen ainoastaan tietoa hänen tahdostaan meidän suhteemme ja voimaa sen toteuttamiseen.

Uusi piilopaikka

Luemme Raamatusta: 2. Sam. 22:1–33

Aikaisemmin, kun elämä alkoi tuntua vaikealta ja kestävämmältä, me piilouduimme maailmaa riippuvuuksiimme. Nyt kun olemme toipumassa, elämä saattaa tuntua vieläkin murskaavammalta. Tarvitsemme uuden piilopaikan elämän myrskyiltä. Sataman, mistä saamme suojan.

Kuningas Daavid koki elämänsä aikana monia taisteluita. Hän sanoi Jumalasta: ”Herra, sinä päästit minut turvaan, sinä olet vuorilinnani. Jumalani, sinuun minä turvaudun, sinä olet kallio, olet kilpeni, pelastukseni sarvi, olet vuori ja turvapaikka. Sinä olet pelastajani, sinä autat minut turvaan vainoojilta. Kun kutsun Herraa, ylistettyä, saan avun vihollisiani vastaan. Kuoleman aallokko saartoi jo minut, turmion pyörteet minua kauhistivat, tuonelan paulat vangitsivat minut, näin edessäni kuoleman ansat. Silloin huusin hädässäni Herraa, minä kutsuin apuun Jumalaani. Ääneni kantautui hänen temppeliinsä, ja hän kuuli minun huutoni. – – Jumalan ohjeet ovat täydelliset, Herran sana on kirkas ja puhdas. Kun kilpi hän suojaa niitä, jotka hakevat hänestä turvaa. Kuka on Jumala, jollei Herra, kuka turvamme, jollei Jumala? Jumala on luja linnani. Hän tekee tieni suoraksi” (2. Sam. 22:2–7, 31–33).

Aina tulee olemaan niitä hetkiä, jolloin kaipaamme suojaa ja turvapaikkaa, johon voisimme juosta ja piiloutua. Kun olimme ahdingoissamme kuolemanaaltojen keskellä ja huusimme Jumalaa avuksemme, hän kuuli itkumme ja huutomme ja toi meidät turvalliseen paikkaan. Hän on aina läsnä elämässämme, valmiina auttamaan ja suojelemaan meitä silloin, kun kaipaamme ja pyydämme häntä luoksemme.

Askel 11 – Pyrimme rukouksen ja mietiskelyn avulla kehittämään tietoista yhteyttämme Jumalaan sellaisena kuin hänet käsitämme, rukoillen ainoastaan tietoa hänen tahdostaan meidän suhteemme ja voimaa sen toteuttamiseen.

Jano Jumalan luo

Luemme Raamatusta: Ps. 27:1–6

Alussa moni turvautuu Jumalaan sen avun takia, jota hän meille tarjoaa. Hänen voimassaan voimme irrottautua riippuvuutemme hallinnasta. Saatamme yllättyä, että kun aikaa kuluu, tahdommekin lähestyä Jumalaa siksi, että haluamme olla lähellä häntä. Kun löydämme sen todellisen aarteen, hänen suunnattoman rakkautensa meitä kohtaan, meitä alkaa vetää puoleensa se ilo, joka syntyy hänen läsnäolonsa kokemisesta.

Kuningas Daavid antaa meille välähdyksen hänen ja Jumalan välisestä suhteesta sanoen: ”Yhtä minä pyydän Herralta, yhtä ainoaa minä toivon: että saisin asua Herran temppelissä kaikki elämäni päivät! Saisin katsella Herran ihanuutta hänen pyhäkössään ja odottaa, että hän vastaa minulle. Kun vaara uhkaa, hän ottaa minut majaan. Hän antaa minulle suojan teltassaan, nostaa minut turvaan kalliolle. Nyt minä kohotan pääni, en pelkää vihollisiani, vaikka he saartavat minut. Minä uhraan Herralle hänen pyhäkössään, uhraan ja huudan ilosta, minä laulan ja soitatan ylistystä Herralle” (Ps. 27:4–6). Daavid iloitsi suuresti, kun hänen tietoinen suhteensa ja yhteytensä Herraan kehittyi.

Jumala on aina läsnä, mutta me emme ole aina tietoisia hänen läsnäolostaan. Yhteytemme lähtee usein liikkeelle siitä, että hän näkee epätoivoiset tarpeemme ja vastaa niihin. Kun keskitymme opettelemaan tuntemaan Jumalaa, huomaamme että hän on valmis antamaan meille sen, mitä eniten tarvitsemme, ilon olla lähellä rakastavaa Luojaamme. Tämän kokemuksen jälkeen voimme uskoa koko elämämme hänen käsiinsä.

Askel 11 – Pyrimme rukouksen ja mietiskelyn avulla kehittämään tietoista yhteyttämme Jumalaan sellaisena kuin hänet käsitämme, rukoillen ainoastaan tietoa hänen tahdostaan meidän suhteemme ja voimaa sen toteuttamiseen.

Iloitsemme Jumalan vaikutuksesta elämässämme

Luemme Raamatusta: Ps. 65:1–5

Useimmiten meidän täytyy haluta jotakin koko sydämestämme, ennen kuin alamme tavoitella sitä. Meidän on vaikea rukoilla Jumalaa, ennen kuin ymmärrämme hänen rakastavan meitä tavalla, johon kukaan toinen ei kykene. Häpeä estää meitä kohtaamasta Jumalaa, jos emme usko, että kaikki tekomme ovat täydellisesti

anteeksi annettu ja sovitettu. Jos pitäydymme epäilyksissämme Jumalaa kohtaan, tämä askel on varsin vastenmielinen eikä suinkaan täytä elämäämme ilolla.

Kuningas Daavidin elämä antaa meille toivoa. Sen jälkeen, kun hän ymmärsi olevansa syntinen, hän kykeni laulamaan: ”Sinua, Jumala, me ylistämme Siionissa! Me täytämme lupaukset, jotka annoimme sinulle, sillä sinä kuulet rukoukset. Sinun luoksesi kaikki ihmiset tulevat. Syntimme ovat meille liian raskaat, mutta sinä annat ne anteeksi. Autuas se, jonka sinä valitset! Hän saa tulla luoksesi ja asua pyhäkössäsi. Ravitse meidät huoneesi antimilla, temppelesi pyhyydellä!” (Ps. 65:1–4).

Jumala tahtoo meidän olevan kuin niiden, jota asuivat ja palvelivat hänen temppeleissään nauttien hänen läsnäolostaan. Hän tahtoo meidän tuntevan sen, että olemme tervetulleita, odotettuja ja arvokkaita hänen edessään. Jumala antaa meille ilon, jos olemme sen kadottaneet. Voimme suunnata katseemme tulevaisuuteen viettäen aikaamme hänen seurassaan ja eläen hänen lähellään jokaisena päivänä.

Askel 11 – Pyrimme rukouksen ja mietiskelyn avulla kehittämään tietoista yhteyttämme Jumalaan sellaisena kuin hänet käsitämme, rukoillen ainoastaan tietoa hänen tahdostaan meidän suhteemme ja voimaa sen toteuttamiseen.

Voimalliset salaisuudet

Luemme Raamatusta: Ps. 119:1–11

Salaisuudet, joita piilottelemme elämässämme, sitovat meidät lähes kokonaan. Kuinka monta kertaa olemme kaikin keinoin yrittäneet salata ihmisiltä, että olemme riippuvuuskäyttäjiä? Kun ohitimme askeleen, jossa myönsimme itsellemme, Jumalalle sekä toiselle ihmiselle väärin tekojemme todellisen luonteen, saatoimme yllättyä, kuinka riippuvuuden tunnustaminen vähensi sen hallintaa meistä itsestämme. Piiloteltujen tapojemme voima voi palvella meitä, mutta aivan yhtä hyvin kääntyä meitä vastaan. Psalmikirjoittaja kirjoitti rukouksensa Jumalalle: ”Minä talletan kaikki ohjeesi sydämeeni, etten rikkoisi sinua vastaan” (Ps 119:11).

Jos kätkemme Jumalan sanan sydämeemme, saamme uuden voiman pitämään mieleemme ja sydämemme puhtaana. Tämä salatulla tavalla toimiva voima toimii myös silloin, kun rukoilemme. Jeesus opetti meille: ”Kun sinä rukoilet, mene sisälle huoneeseesi, sulje ovi ja rukoile sitten Isäsi, joka on salassa. Isäsi, joka näkee myös sen, mikä on salassa, palkitsee sinut” (Matt 6:6).

Kun sulkeudumme johonkin omaan paikkaan kahdestaan Jumalan kanssa, hiljentyen rukoukseen ja mietiskelyyn, löydämme sen voiman, joka työstää meitä kohti uutta elämää.

Askel 11 – Pyrimme rukouksen ja mietiskelyn avulla kehittämään tietoista yhteyttämme Jumalaan sellaisena kuin hänet käsitämme, rukoillen ainoastaan tietoa hänen tahdostaan meidän suhteemme ja voimaa sen toteuttamiseen.

Kärsivällinen odottaminen

Luemme Raamatusta: Jes. 40:28–31

Haluaisimme toipua niin nopeasti kuin vain mahdollista. On vaikeaa pysyä kärsivällisenä, kun odottaa toipumisprosessin etenevän. Ymmärrämme kyllä, että elämämme vaikeudet eivät alkaneet yhdessä yössä, joten eivät ne yhdessä yössä poistukaan.

Elämäämme on kertynyt monenlaista vahinkoa, ja vahinkojen korjaaminen voi olla pitkällinen prosessi. Kaikesta huolimatta odottaminen kärsivällisesti on meille iso haaste. Jokainen vaihe toipumisprosessissa vaatii aikaa ja kärsivällisyyttä. Tämä askel edellyttää meiltä myös sen, että opimme odottamaan Jumalaa.

Profeetta Jesaja antoi meille lupauksen: ”Mutta kaikki, jotka Herraa odottavat, saavat uuden voiman, he kohoavat siivilleen kuin kotkat. He juoksevat eivätkä uuvu, he vaeltavat eivätkä väsy” (Jes 40:31). Jeremia puolestaan sanoi: ”Herra on hyvä sille, joka panee toivonsa häneen, sille, joka häntä etsii. Hyvä on hiljaisuudessa toivoa apua herralta” (Valit. 3:25–26).

Kun odotamme Herraa, meidät palkitaan. Voimme olla levollisia, vaikka emme etenisi toipumisprosessissa. Jumala on luvannut antaa meille uuden voiman, kun opimme luottamaan häneen ja odottamaan häntä. Jumala antaa meille voiman ja kestävyuden selviytyä kaikkien kasautuvien paineiden alla, jotta emme luovuttaisi. Kun saavutamme kärsivällisen uskon Jumalaan, voimme saavuttaa matkamme määränpään voittajina.

Askel 11 – Pyrimme rukouksen ja mietiskelyn avulla kehittämään tietoista yhteyttämme Jumalaan sellaisena kuin hänet käsitämme, rukoillen ainoastaan tietoa hänen tahdostaan meidän suhteemme ja voimaa sen toteuttamiseen.

Valon ystäviä

Luemme Raamatusta: Joh. 3:18–21

Joskus emme halua tietää Jumalan tahtoa, koska elämässämme on sellaisia alueita, joita emme ole vielä valmiita käsittelemään. Toipuminen on prosessi. Saatamme olla valmiita rukoilemaan Jumalan tahtoa joillakin elämämme alueilla, mutta tuntee itsemme haluttomiksi antaa Jumalan valon loistaa niille alueille, jotka ovat vielä häpeän peittäminä.

Kun Jeesus puhui niistä, jotka kieltäytyvät luottamasta hänelle elämäänsä, hän sanoi: ”Valo on tullut maailmaan, mutta pahojen tekojensa tähden ihmiset ovat valinneet sen asemasta pimeyden. Se, joka tekee paha, kaihtaa valoa; hän ei tule valoon, etteivät hänen tekonsa paljastuisi” (Joh. 3:19–20). Myöhemmin yhdessä puheistaan Jeesus sanoi ihmisille: ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo” (Joh. 8:12).

Pimeys tuntui ystävältämme, kun peittelimme häpeällistä käytöstämme tai pidimme kiinni riippuvuudestamme. Nyt, kun yritämme kävellä kohti toipumista, tarvitsemme valoa, joka auttaa meitä olemaan kompastelematta. Meidän ei tarvitse enää pelätä Jumalan valoa, sillä meillä on hänen anteeksiantamuksensa Kristuksessa. Hän haluaa ohjata meitä turvallisesti oikealle tielle.

Koettuamme hengellisen heräämisen näiden askelten tuloksena yritämme saattaa tämän sanoman muillekin sekä toteuttaa näitä periaatteita kaikissa toimissamme.

Meidän kutsumuksemme

Luemme Raamatusta: Jes. 61:1–3

On kaunista katsella sitä näkyä, kun olemme vihdoinkin päässeet irti riippuvuuk-
sistamme Jumalan apuun luottaen. Kun olemme toteuttaneet näitä periaatteita ja
jaamme kokemuksiamme, ihmiset näkevät Jumalan suuruuden ja kaikkivaltiuden
vaikutuksen elämässämme ja tahtovat tutustua paremmin tuohon toivon antajaan.

Olemme käyneet kärsimyksen, surun ja särkymisen syvimmissä kuopissa. Tie-
dämme, mitä on olla omien intohimojen orja tai mitä aiheutuu siitä, että sokeutuu
omalta kieltämiseltään. Olemme selvinneet surun täyttämistä ajanjaksoista toi-
pumisprosessissamme. Voimme olla tukena niille, jotka käyvät nyt lävitse samoja
taisteluita. Tiedämme, että elämässä voi olla muutakin kuin riippuvuus.

Kristuksessa on toipuminen ja vapaus, kirkkaus ja armo, kauneus ja ilo. Jeesuk-
sella oli tehtävä, kun hän saapui tähän maailmaan ja se käy ilmi näistä sanoista:
”Herran henki on minun ylläni, sillä hän on voidellut minut. Hän on lähettänyt
minut ilmoittamaan köyhille hyvän sanoman, parantamaan ne, joiden mieli on
murtunut, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kahleiden kirpoamista,
julistamaan Herran riemuvuotta. – – Hän on lähettänyt minut lohduttamaan
kaikkia murheellisia, antamaan Siionin sureville kyynelten sijaan ilon öljyä, hiuk-
sille tuhkan sijaan juhlapäähineen, murheisen hengen sijaan ylistyksen viitan”
(Jes. 61:1–3). Tämä tehtävä on annettu nyt meille. Jotkut kyllä puhuvat evan-
kelioimisesta ja Jumalan elävän sanan viemisestä ihmisille, mutta he saattavat
kiertää kaukaa ne ihmiset, jotka tätä hyvää sanomaa eniten kaipaisivat. Olemme
ainutlaatuisessa asemassa jakamaan kokemuksistamme, voimastamme ja toivos-
tamme, jotta murtuneet ihmiset voisivat ymmärtää ja vastaanottaa saman armon
ja anteeksiannon.

Askel 12 – Koettuamme hengellisen heräämisen näiden askelten tuloksena yritämme saattaa tämän sanoman muillekin sekä toteuttaa näitä periaatteita kaikissa toimisamme.

Älä koskaan unohda

Luemme Raamatusta: Tit. 3:1–5

Kun etenemme toipumisessamme, muisto siitä, miten huonosti asiat todellakin olivat elämässämme, saattaa alkaa haalistua. Muistammeko elävästi, mitä joskus olimme? Voimmeko nöyrästi palauttaa mieliimme ne mustat tunteet, jotka täyttivät sielumme? Onko meillä todellinen myötätunto ja aito sympatia niitä kohtaan, joille yritämme viedä viestiämme?

Kun viemme toipumisen viestiä eteenpäin muille, emme saa koskaan unohtaa, mistä tulemme ja kuinka pääsimme sinne, missä nyt olemme. Paavali sanoi Titukselle: ”Olimmehan mekin ennen ymmärtämättömiä ja tottelemattomia, olimme eksyksissä ja monenlaisten himojen ja nautintojen orjia, elimme pahuuden ja kateuden vallassa, vihattuina ja toisiamme vihaten. Mutta kun Jumalan, meidän pelastajamme, hyvyys ja rakkaus ihmisiä kohtaan tuli näkyviin, hän pelasti meidät, ei meidän hurskaiden tekojemme tähden, vaan pelkästä armosta. Hän pelasti meidät pesemällä meidät puhtaksi, niin että synnyimme uudesti ja Pyhä Henki uudisti meidät” (Tit. 3:3–5).

Jakaessamme viestiä emme saa koskaan unohtaa seuraavia totuuksia: Olimme joskus orjia, aivan kuten toiset ovat tänään. Sydämemme oli täynnä sekasortoa ja tuskaa tuottavia tunteita, joita toiset vieläkin tuntevat. Me pelastuimme Jumalan rakkauden ja hyvyiden takia, emme siksi, että olisimme olleet tarpeeksi hyviä. Meidän tulee muistaa, että olemme vapaita, koska Jumala on kanssamme kannattaen meitä matkamme joka askeleella.

Askel 12 – Koettuamme hengellisen heräämisen näiden askelten tuloksena yritämme saattaa tämän sanoman muillekin sekä toteuttaa näitä periaatteita kaikissa toimisamme.

Askeleista puhuminen

Luemme Raamatusta: 1. Tim. 4:14–16

Ymmärtäessämme, mitä kaikkea olemme saaneet seuratussamme kahtatoista askelta, on luonnollista haluta jakaa tämä elämää antava viesti toistenkin kanssa. Jos ajattelemme aikaa ennen kuin aloitimme toipumisemme, luultavasti muistamme, että emme vastanneet ”saarnaamiseen” erityisen hyvin. Silti ymmärrämme myös, että elämässämme on olemassa ihmisiä, joita voisimme auttaa viestillämme. Siksi

meidän tulee välittää tietoa tarinastamme, mutta tehdä se herkkyydellä ja ymmärryksellä.

Apostoli Paavali opetti Timoteukselle, että viedäkseen evankeliumia eteenpäin hänen ei pitänyt vain opettaa vaan myös olla esimerkkinä laittamalla uskonsa käytäntöön. Paavali sanoi: ”Huolehdi tästä kaikesta ja toimi näin, jotta kaikki näkisivät sinun edistymisesi. Valvo itseäsi ja opetustasi, pidä kiinni näistä ohjeista! Silloin pelastat sekä itsesi että ne, jotka kuulevat sinua” (1.Tim. 4:15–16). Kun harjoitamme kahdentoista askeleen periaatteita, toiset katsovat meitä ja huomaavat muutokset. Se avaa meille ovia, jotta voimme jakaa tarinamme. Jokaisella riippuvuutta kokevalla ihmisellä on arvokas, kadotettu sielu, jota Jumala rakastaa ja jonka Jumala haluaa pelastaa.

”Jos joku teistä eksyy totuudesta ja toinen ohjaa hänet takaisin, niin tietäkää tämä: joka palauttaa syntisen harhatieltä, pelastaa hänet kuolemasta ja peittää paljotkin synnit” (Jaak. 5:19–20).

Askel 12 – Koettuamme hengellisen heräämisen näiden askelten tuloksena yritämme saattaa tämän sanoman muillekin sekä toteuttaa näitä periaatteita kaikissa toimissamme.

Yhdessä jakamista

Luemme Raamatusta: Joh. 15:5–15

Koska olemme työskennelleet kahdentoista askeleen ohjelman läpi, olemme erityisessä asemassa viemässä viestiä eteenpäin. Osaamme tunnistaa riippuvuus- ja pakonomaisen käyttäytymisen taipumukset ihmisissä ympärillämme, kuten myös itsessämme. Kun olemme kosketuksissa niin syvien ja herkkien asioiden kanssa, on tärkeää puhua rakkauden eikä tuomitsemisen kielellä. Raamattu kertoo meille, että ”jos joku tavataan tekemästä väärin, on teidän, joita Henki ohjaa, lempeästi ojennettava häntä. Olkaa kuitenkin varuillanne, ettette itse joudu kiusaukseen. Kantakaa toistenne taakkoja, niin te toteutatte Kristuksen lain” (Gal. 6:1–2). Käsky oli se, jonka Jeesus opetti opetuslapsilleen: ”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toinen toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä, rakastakaa tekin toinen toistanne” (Joh. 13:34). ”Minun käskyni on tämä: rakastakaa toisianne niin kuin minä olen rakastanut teitä. Suurempaa rakkautta ei kukaan voi osoittaa, kuin että antaa henkensä ystäviensä puolesta” (Joh. 15:12–13).

Me emme ole Vapahtaja, mutta voimme rakastaa toisiamme kuten hän on meitä rakastanut. Rakkaus ei ole pelkkiä sanoja. Joskus hiljaisuus ja kuuntelu riittää, kun emme tuomitse ihmistä, joka tulee luoksemme apua etsien. Rakkaus ei kerro heille ainoastaan siitä, mitä ongelmat ovat. Se auttaa heitä kantamaan heidän taakkojensa painon. Voimme olla osana tukirengasta, joka auttaa kantamaan ystäviämme, kunnes he ovat valmiita omasta aloitteestaan ottamaan askelia kohti toipumista.

Askel 12 – Koettuamme hengellisen heräämisen näiden askelten tuloksena yritämme saattaa tämän sanoman muillekin sekä toteuttaa näitä periaatteita kaikissa toimissamme.

Meidän tarinamme

Luemme Raamatusta: Mark. 16:14–18

Jokaisella meistä on arvokas tarina kerrottavanamme. Saatamme olla ujoja tai tuntea olomme vaivautuneeksi puhuessamme. Saatamme ajatella, että se, mitä meillä on jaettavana, on liian mitätöntä. Miten se voisi auttaa toisia?

Taistelemme päästäksemme häpeän taakse, jonka menneisyydessä tekemämme teot ovat aiheuttaneet. Meidän tervehtymistarinamme voi kuitenkin auttaa muita, jotka ovat samassa ansassa kuin me olimme ennen. Olemmeko me halukkaita antamaan Jumalan käyttä meitä apunaan, jotta hän voisi vapauttaa muita?

Jeesus jätti meille tärkeän tehtävän: ”Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille” (Mark. 16:15). Apostoli Paavali matkusti ja kertoi kaikille kääntymyksestään. Hän päätyi kahleisiin, mutta hänen henkensä oli vapaa. Paavali puolusti itseään kuninkaitten edessä ja kertoi samalla lunastuksesta. ”Vähälläpä luulet tekeväsi minusta kristityn’, Agrippa sanoi. ’Vähällä tai paljon’, vastasi Paavali. ’Suokoon Jumala, että niin sinusta kuin teistä kaikista muistakin, jotka minua tänään kuulette, tulisi sellaisia kuin minä olen – näitä kahleita lukuun ottamatta” (Ap. t. 26:28–29).

Jokaisen yksilöllinen matka orjuudesta vapauteen on evankeliumin todellisuutta. Kun ihmiset kuulevat tarinamme, vaikka se vaikuttaisikin mitättömältä, me tarjoamme heille mahdollisuuden hellittää kahleitaan ja aloittaa matkan kohti tervehtymistä.

Askel 12 – Koettuamme hengellisen heräämisen näiden askelten tuloksena yritämme saattaa tämän sanoman muillekin sekä toteuttaa näitä periaatteita kaikissa toimissamme.

Kuuntele ja kerro tarinasi

Luemme Raamatusta: Ap.t. 8:26–40

Saatamme olla niin innoissamme siitä, mitä Jumala on puolestamme tehnyt, että haluamme suorastaan rynnätä kertomaan tarinamme kaikille. Tai voimme olla hyvin ujoja ja epäröimme kertoa ihmisille – varsinkin, jos ajattelemme heidän olevan meitä parempia. Kaikilla meillä on arvokas tarina, jota kertoa eteenpäin.

Meidän täytyy vain löytää paras keino sen eteenpäin viemiseen. Jumala antoi evankelista Filippoksen tavata vaikutusvaltaisen matkailijan, ”joka oli käynyt Je-

rusalemissa pyhiinvaellusmatkalla ja oli nyt palaamassa kotiin, istui vaunuissaan ja luki profeetta Jesajan kirjaa. Henki sanoi Filippokselle: 'Mene lähemmäs ja pysytele vaunujen vieressä.' Filippos juoksi vaunujen luo, ja kuullessaan miehen lukevan profeetta Jesajaa hän sanoi: 'Sinä kyllä luet, mutta mahdatko ymmärtää?' Mies vastasi: 'Kuinka ymmärtäisin, kun kukaan ei minua neuvo.' – Filippos rupesi puhumaan, aloitti tuosta kirjoitusten kohdasta ja julisti miehelle evankeliumia Jeesuksesta" (Ap. t. 8:27–31, 35).

Tapa, jolla Filippos kohtasi matkaajan, on mallina meille. Hän antoi Jumalan johdattaa hänet sellaisen henkilön luo, joka oli valmis. Hän ei pelännyt miehen asemaa eikä epäröinyt kertoa hänelle ilosanomaa Jeesuksesta. Filippos aloitti kuuntelemalla tarkasti. Hän kuunteli miehen tarpeiden ja kiinnostuksen kohteita suhteessa viestiin, jota oli valmistautunut jakamaan.

Riippumatta siitä, olemmeko innokkaita vai ujoja, tämä malli voi auttaa meitä viemään viestiämme niin, että ihmiset voivat sekä ymmärtää että vastaanottaa sen.